

Prologue

เจ้าของเส้นผมสีน้ำตาลบลอนด์ลืมหูลึกอย่างเชื่องช้า
ซอสยกมือขึ้นปิดมือของใครบางคนอย่างรำคาญเพราะอีกฝ่ายเล่น
ผมเขาไม่ยอมหยุด ผ่อนลมหายใจดังเฮือก สายศรชะเล็กน้อยเพื่อ
ตั้งสติแล้วปรับโฟกัสสายตาดูจนมองเห็นชัดเจน

“เมื่อไหร่จะเลิกหลบคาโต๊ะ” เสียงทุ้มลึกเอ่ยถามติดหูตึง
เมื่อคนชี้เขาเงยหน้าขึ้นมอง อชิจึงหยุดม้วนนิ้วกับเส้นผมสีน้ำตาล
บลอนด์ เขาได้รู้ว่าผู้เป็นเจ้าของสตูดิโอกำลังจะตั้งท่าอ้าปากดำ เขา
เลยเอื้อมมือปิดปากฝ่ายตรงข้ามทันที “เห็นหน้าผมยังไม่ถึงนาทีเลย
มีคำดำในหัวแล้วหรอ”

“เออ” ซอสตอบหลังอีกฝ่ายปล่อยมือให้เขาเป็นอิสระ มือนุ่ม
ยกขึ้นνωดไหล่ของตนเพื่อคลายความเมื่อยล้า ขณะเดียวกันก็กวัด
สายตามองถุงหิ้วที่วางอยู่บนโต๊ะ “โดนผีสาวที่ไหนสิงมาละ ถึงมา
กินข้าวเข้าพรีอุมกู”

“ปากดี”

“ปากดีแค่กับมึงแหละ”

“ลูก” อชิออกคำสั่ง เรียวขาวยาวภายใต้กางเกงยีนขากระบอก ก้าวไปยืนข้าง ๆ สองแขนอ้าออกประมาณหนึ่งพอให้คนที่นั่งจุ่มปุ๊ก อยู่บนเก้าอี้ทำงานรู้ว่าควรทำอะไร แม้ซอสจะมูยหน้าด้วยความ ไม่พอใจแต่ก็ยอมหมุนตัวมาหากัน “ลูกเร็ว”

“รู้แล้ว” คนที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ทำงานกลอกตาอย่างเบื่อหน่าย ตั้งใจลุกขึ้นโดยไม่คิดฟังพาอชิ ทว่าก็ต้องชะงักเพราะเด็กหนุ่มคว้า ข้อมือไว้ก่อน “อะไร จะแบกกูขึ้นชั้นสามหรือไง”

“ใช่ดิ”

“ลำบากมึงเปล่า ๆ” ซอสปฏิเสธความหวังดีด้วยน้ำเสียงเรียบ เฉย ไม่ได้ประชดประชันแต่อย่างใด แต่รู้สึกว่าการง้อหากจะให้อชิ แบกตัวเองขึ้นไปข้างบนเหมือนเมื่อก่อน ถึงอย่างนั้นไฉ่เด็กตัวดีดัน ไม่ยอมแพ้ อีกฝ่ายย่อตัวลงเล็กน้อย วาดวงแขนโอบกอดรอบสะโพก ก่อนออกแรงอุ้มเขาขึ้นพาดบ่า “สตูฯ กูน่าจะมีสักห้าชั้นเนอะ”

“ก็ชั้นก็อุ้มได้”

“มึงรู้ปะว่าคนเจ้าชู้ชอบพูดจาแบบนี้แหละ” คนที่พาดกาย ห้อยอยู่บนบ่าแกร่งกระชับก่อนจะปล่อยตัวผ่อนคลายประมาณหนึ่ง เขาหันหน้าซุกลำคอ กลืนน้ำหอมเป็นเอกลักษณ์บนผิวของอชิแผ่ กระทบจุมุก

ทว่ามันไม่ใช่กลิ่นน้ำหอมประจำตัวของอีกฝ่าย ไม่ต้องถาม เลยว่าเมื่อคืนอชิไปทำอะไรมา

สตูดิโอภายใต้ชื่อ Vignette S. นั้นมีทั้งหมดสามชั้น ซอสแบ่ง โซนทำงานไว้คือชั้นหนึ่งต้อนรับลูกค้า ติดต่องาน หรือเรียกไฟล์งาน ไลน์อลก่อนส่งมอบ เมื่อคืนเขาจึงนั่งทำอยู่ข้างล่าง ส่วนชั้นสองเป็น ห้องถ่ายภาพซึ่งแยกย่อยออกเป็นสี่ห้องหลัก กระนั้นช่วงหลังเปิดใช้

งานจริงอยู่สองห้องเท่านั้น และชั้นบนสุดเป็นห้องเก็บอุปกรณ์ต่าง ๆ รวมถึงแบ่งเป็นห้องนอนชั่วคราวสำหรับรุ่นน้องที่ทำงานอยู่ด้วยกัน ในวันที่ต้องเร่งทำงานจนติดดินจะได้ไม่ต้องลำบากขับรถกลับ

อชิอุ้มเขาขึ้นมาบนชั้นสามโดยไม่พูดอะไรสักคำ ผิวเท้าเปลือกเปล่าสัมผัสผืนความเย็นเยะเยือกจากพื้นกระเบื้องในห้องน้ำ ขอสฟิงสโปกกับเคาน์เตอร์อ่างล้างหน้า ส่วนเด็กหนุ่มข้างกายคว้าแปรงสีฟันด้ามสีเขียวอ่อนของเขาไปถือ

“ผมทำแบบนี้มาหลายปีแล้วนะ” ถ้อยเสียงแหบต่ำเอ่ยขณะบิบบาสีฟันลงบนแปรง รวากับเพ็ญนี้ได้ว่าควรตอบทสนทนา อชิดึงแก้วมัคสีขาวใกล้มือมารองใต้ก๊อกน้ำ เขาล้างแก้วก่อนใส่น้ำจนเกือบปริ่มขอบแล้วเลื่อนให้คนข้าง ๆ

“พูดเยอะ” ก่อนเนื้อหัวใจยังคงเคลื่อนไหวเป็นจังหวะช้า ๆ พลันเปลี่ยนเป็นเต้นระรัวเมื่ออชิกระโดดขึ้นไปนั่งขอบอ่างแล้วใช้สองขาเกี่ยวเอวเขา ก่อนออกแรงดึงรั้งให้เข้าใกล้ระยะประชิด “จะแปรงฟัน”

“แปรงไปดิ”

“กูไม่ชอบยาสีฟันยี่ห้อนี้ ไปชำนอกก็ลืมหืมทุกที เลยต้องทนใช้” ขอสเปลี่ยนเรื่อง พออ้าปากกับแปรงสีฟันเลนิกขึ้นได้วันก่อนยาสีฟันหมดเลยสั่งให้อชิซื้อ แต่มันดันเปลี่ยนยี่ห้อมา เขาตวัดมือแปรงฟันเบา ๆ อีกฝ่ายมองหน้าเหมือนอยากรู้อยากถามว่าทำไม “มันแสบปาก”

“เดี๋ยววันนี้ไปซื้อใหม่” อชิไขว้เท้าเพื่อล็อกไม่ให้ขอสขยับหนี นัยน์ตาคมจ้องมองเจ้าของร่างเล็กที่ยืนแปรงฟันด้วยใบหน้ามู๋ “ตอนเย็นไปกินข้าวกัน”

“ไปทำอะไรผิดมาหรือไง อ้อนกูจัง”

“เพื่อเจ้า”

“กูมีมูลเหอะ” ซอสเบะปากแล้วละสายตาจากเด็กหนุ่มเขีตดำ กลิ่นน้ำหอมของคนอื่นเป็นคำตอบและเป็นเหตุผลที่มันเบี้ยวหน้าเขา เมื่อวานด้วย มือเขาจับด้ามพลาสติกแล้วแปรงอย่างคล่องแคล่ว ดวงตาหยิ่งเพราะเผ็ดร้อนจนเริ่มแสบ ถึงอย่างนั้นก็ไม่อาจแปรง ลวกๆ เขาแปรงฟันจนเสร็จเรียบร้อย ตีขาออกซิเป็นเชิงบอกให้มันเอา ขาออกเพราะเขาต้องการบ้วนยาสีฟันทิ้ง

อชิตลายขาที่เกี่ยวเววออกตามคำสั่ง ซอสจัดการล้างคราบ ฟองสีขาว วกน้ำกระทบใบหน้าจนหยาดน้ำเกาะพราวระยิบระยับ ปิบเจลใสใฝ่ฝ่ามือ ภูเขาๆ ก่อนลูบบนผิวละเอียด

“ตอนเย็นซอสอยากกินอะไร”

“เอาไว้ขึ้นรถมึงได้ก่อนค่อยเลือก”

“วันนี้ไม่เบี้ยวหรอกน่า”

“กูไม่เชื่อ” ซอสเน้นทุกถ้อยคำ สองมือรองน้ำแล้วยกลูบ ใบหน้าชะล้างคราบฟอง น้ำสะอาดไหลมากองอยู่ปลายคางหยดลง บนเสื้อจนเปียกเป็นดวง “มึงจะนั่งอยู่ในนี้ถึงเมื่อไหร่”

“จูบหน่อยดิ” อชิร้องขอเหมือนเป็นเรื่องธรรมดา อีกฝ่ายชะงัก ไปเสียวินาทีแล้วเปลี่ยนสีหน้ากลับมานิ่งเฉยเหมือนเคย

“ไม่จูบอะไรทั้งนั้นแหละ จะอาบน้ำ”

“ผมว่าง” นัยความหมายแฝงของอชิตคือสามารถอยู่ในห้องน้ำ กับซอสได้จนกว่าจะอาบน้ำเสร็จ ถึงอย่างนั้นอีกฝ่ายก็ปฏิเสธคำขอ ด้วยการส่ายหน้า

“มึงจะเอากูแต่เข้าเลยหรือไง” เจ้าของเรือนผมสีน้ำตาลลอนด์ เหลือบมอง ใจจริงอยากถามอยู่หรือกว่าเมื่อคืนไปเอาคนอื่นมาไม่ พอใช้ไหม แต่สุดท้ายเขาก็เก็บคำถามนั้นไว้

“ไม่ได้จะเอา แค่อยากจูบเนี่ย”

“อย่างมึงอะนะจะจูบแค่จูบ ไปอมพระมาทั้งวัดเลยชิ ชอบจูบแล้วเลียจูบเตียงทุกที” ซอสไม่ได้รู้สึกขลาดอายกับบทสนทนาบนเตียงแต่อย่างใด เพราะมันเป็นเรื่องปกติหากว่าเราคุยกันสองคน กระนั้นเขาไม่เคยไปเอ่ยปากพูดเรื่องเช็กซ์ด้วยหน้าตาชื่อใสอย่างนี้ที่ไหน เช็กซ์ไม่ใช่เรื่องผิดก็จริง แต่ควรรู้ด้วยว่ากำลังพูดอยู่กับใคร

“นี่ก็เกินไป เห็นผมเป็นคนยังงี้”

“คนเหี้ย ไม่มีคำไหนเหมาะกับมึงเท่าคำนี้แล้ว...ไป ๆ ออกไป กูจะอาบนํ้า เดี่ยวานคุณตีกี่ไม่เสร็จ” ไม่เพียงแค่อ้าปากพูด ซอสคว้าข้อมือของอชิ ดึงมันลงจากเคาน์เตอร์อ่างล้างหน้า สองมือเล็กดันแผ่นหลังกว้างภายใต้เช็ดดำไปทางประตูห้องนํ้า ทว่าอีกฝ่ายยังขัดขืนไม่ยอมออก “เย็นนี้ค่อยว่ากัน ถ้ามึงไม่เปี้ยว”

“คอนโดซอสนะ”

“เออ ใครจะไปคอนโดมึงละ ไกล”

“งั้นรีบลงมา เดี่ยวไปอุ่นข้าวรอ”

ซอสพยักหน้ารับแล้วรีบปิดประตูห้องนํ้าทันใด เขาอายุห่างจากอชิหกปีและรู้จักกันมานานพอสมควร คำนวณระยะเวลาคร่าว ๆ ก็ตั้งแต่ตอนเขาอายุยี่สิบหกจนตอนนี้อายุสามสิบแล้ว ความสัมพันธ์ทางใจระหว่างเราเป็นดังพี่น้อง ทว่าความสัมพันธ์ทางกายและการกระทำในชีวิตประจำวันดันไปไกลเกินกว่านั้น

สำหรับซอสเรียกว่าเป็นสถานะบัดซบเพราะเขารักอชิ...รักในรูปแบบที่ไม่ได้ต้องการเป็นแค่พี่น้อง หากถามว่าอชิรักเขาไหม ก็คงตอบได้เช่นกันว่ารัก แต่มันรักเขาในสถานะไหนก็ไม่รู้เหมือนกัน และเขาเลิกคิดหาคำตอบไปนานแล้ว เพราะต่อให้ถามสักกี่ครั้งว่าอยากคบกันไหม

สุดท้ายก็ได้แต่คำตอบว่า ‘ตอนนี้ดีอยู่แล้ว’

ถึงอย่างนั้นอชิ้มักหึงหวงเวลาเขาไปไหนกับใครทั้งที่ไม่ได้เป็นอะไรกัน แต่มันสามารถไปกับใคร ที่ไหน และจะเอากับใครก็ได้ เราเลยทะเลาะกันอยู่บ่อยครั้ง จนพักหลังซอสเริ่มเว้นระยะ พยายามคิดถอยออกมาเพราะอยากจบความสัมพันธ์ชวนปวดหัวนี้เสียที แต่ตัวเขาดันเป็นแค่คนปากดีคนหนึ่ง

เพราะความผูกพันที่รัดเราไว้ด้วยกันมันยังมากเกินไปจนกว่าจะสะบั้นทิ้งในตอนนี่

ซอสสวมเสื้อยืดสีน้ำเงินตัวโคร่ง สายตาเลื่อมมอรรอยลัก ‘;HAPPIER’ บริเวณหลังฝ่ามือข้างซ้ายแล้วลอบเลียริมฝีปาก เขาละความสนใจ หอบเสื้อผ้าที่สวมแล้วเดินลงมาชั้นล่างสุด ก่อนพบว่าจัดเตรียมโต๊ะอาหารไว้เรียบร้อยแล้ว

“พรุ่งนี้มึงต้องช่วยได้เช็กไฟล์คุณภาพด้วยนะ เหมือนจะโดนตีกลับหลายรูปอยู่” ซอสเอ่ยขณะเดินไปเปิดตู้แขวนผนังซึ่งเขาเอาไว้เก็บกุญแจต่าง ๆ มือหนึ่งกอดก้อนผ้าและอีกมือหนึ่งกำลังถือกุญแจรถยนต์

“เค แล้วนั้นจะเอาไปไหน”

“ใส่รถ”

“ซอสจะขับไปสองคันเหวอ”

“เออ มึงชอบทั้งกูก่อน ไม่ขับไปแล้วตอนเช้ากูจะมาทำงานยังไ้” ถอนหายใจเฮือกหนึ่ง แต่ก็ยอมหยุดยั้งหนึ่งเพื่อตอบทสนทนา กับอชิให้จบ “ถ้ารอบนี้กูโทร. ไปให้คิวหรือองมารับ มันสับหัวกูแน่ชิ”

“บอกแล้วว่าจะไม่เบี้ยว เดียวพามาส่ง ซอสไม่ต้องโทร. หาใครทั้งนั้นแหละ” อชิย้าคำ ไม่ได้แสดงท่าทีหงุดหงิดที่อีกฝ่ายไม่เชื่อ

ใจ เพราะรู้ว่าทั้งหมดทั้งมวลนั้นเกิดจากตัวเขาเอง

“ใครที่มึงว่าคือใครล่ะ” ออดแหกกลับไม่ได้ แนนอนว่าคำถามนี้
กวนอารมณ์อีกฝ่ายได้เป็นอย่างดี “ไอ้เพยเหรอะ”

“กวนตีนเถอะซอส” สีหน้าแยมยิ้มเปลี่ยนเป็นนิ่งเฉยจับใจ เขา
รู้จักเพื่อนของซอสดี ไม่ว่าจะเป็นพีคิว พี่อง หรือแม้กระทั่งพี่เพย และ
ไอ้ใครที่ว๊านนั้นไม่ใช่กลุ่มเพื่อนของอีกฝ่ายแต่อย่างใด “ไม้”

“ไม้ม้วนหรือไม้มลาย” ซอสแกล้งถามหน้าซื่อไปอย่างนั้น
สีหน้ายังคงแสดงความนิ่งเฉย กลับกัน ใบหน้าของอชีกำลังรุ่มงอ
“ไม่อยากให้อูทอโร. หาน้อง มึงก็อย่าเบียด อย่ากลับก่อน กูไม่อยาก
รบกวนใครเหมือนกัน”

ไม้เป็นรุ่นน้องนายแบบที่ซอสไปดีลมาเมื่อหลายเดือนก่อน
เรียกว่าค่อนข้างสนิทเลยเพราะทำงานร่วมกันหลายครั้ง แถมช่วงนี้
ยังไปไหนมาไหนด้วยกันบ่อย และหากอธิบายถึงความโลกกลมก็...

เริ่มจากซอสและเพยเป็นเพื่อนสนิทกันมาราวสิบสามปีได้
พวกเขาอยู่ด้วยกันแทบทุกช่วงเวลาสุขเศร้าของชีวิต ตั้งแต่เพยเลิก
กับแฟนคนแรกจนตอนนี้มันมีแฟนใหม่แล้วชื่อเดียร์

อ่า นั่นแหละ...เดียร์เป็นเพื่อนสนิทของไม้

“ไปโยนใส่รถผมไว้แล้วมากินข้าว” อชิสั่งก่อนเปลี่ยนเรื่อง ขึ้น
คุยเรื่องเดิมเดียวได้ทะเลาะกันจนมือเข้ากร่อยอีก เขาล้วงกุญแจรถ
ออกมาจากกระเป๋ากางเกงแล้วยื่นให้เจ้าของสตูดิโอ “เอากระเป๋า
โน้ตบุ๊กมาให้ผมด้วย ลืมหยิบมา”

ซอสยกไหล่รับคำ ก้าวเท้าออกมาหน้าสตูดิโอพลางควงกุญแจ
รถของอชิตันวันนี้เป็นวันอาทิตย์จึงไม่มีคนอื่นแวะเข้ามาทำงานที่สตูดิโอ
ความจริงเมื่อคืนเขาต้องกลับไปนอนคอนโดเช่นกัน แต่เห็นว่า
งานคุณตีใกล้เสร็จแล้วเลยทำต่อ สุดท้ายเพลอหลับคาโต๊ะ

เขาปลดล็อกกรด เปิดประตูหลังฝั่งขวาก่อนโยนเสื้อผ้าไปกองไว้ ซอสกกลอกตาอย่างเบื่อหน่ายเพราะเจ้าของรถคันเอกกระเป๋าน้ำหนักไปวางไว้ตรงเบาะหน้า เขาจึงต้องเดินอ้อมไปหน้ารถ จังหวะเดียวกันนั้นเสียงโทรศัพท์ของเขาก็กังขึ้น มันสั่นอยู่ภายในกระเป๋ากางเกงจนต้องล้วงออกมาดูว่าใครโทร. เข้ามา รายชื่อบนหน้าจอระบุชัดเจนว่า ‘Captain W.’ ซอสกดรับโดยไม่ลังเล แลบโทรศัพท์ขีตใบหู คราวกระเป๋าน้ำหนักขึ้นมากอดก่อนตัดสินใจทิ้งตัวลงนั่ง

“เป็นไง ตื่นนานยัง”

[สีกพักแล้ว ผมรีบเลยลืมส่งข้อความถามก่อนว่าว่างคุ้ยไหม]

“คุ้ยได้ มีไร...แล้วทำไมมึงต้องทำเสียงตื่นเต็นด้วย” ซอสเหยียดขาตรง กอดกระเป๋าน้ำหนักแนบอก ความสนิทสนมระดับหนึ่งทำให้รู้สึกได้ว่าไม่กำลังร้อนรน เขาขี้เกียจเดินเข้าไปคุ้ยข้างใน เพราะขออภัย เดี่ยวจะพานตบตีกันเสียเปล่าๆ ขณะรอลาตายตอบ ตาก็เลิ่บไปเห็นซองสีเงินที่อยู่ในช่องเก็บของตรงแผงประตูคนขับ

[โพรเจกต์ใหญ่ที่พี่บอกนี่เมื่อไหร่ะ ผมหาแซตที่พี่บอกไม่เจออะ เราคุยกันไว้ตอนไหน]

“อีกสองเดือน วันที่ยังไม่ได้กำหนด มึงจะหาแซตเจอได้ไหม คุ้ยกับมึงต่อหน้า” เขาถามติดหัวเราะพลางขยับไปฝั่งคนขับ มือเล็กเอื้อมหยิบซองสีเหลี่ยมจัตุรัสมาถือ ดวงตาเรียวหรือลงเล็กน้อย พลันความรู้สึกเปลี่ยนผันจึงหลุดสบถ “บัดซบส์ด”

[ด่าผม่อ]

“เปล่า” ซอสกกลืนน้ำลายแล้วโยนซองถุงยางอนามัยทิ้งไว้ตรงคันเร่ง ริมฝีปากเบะลงโดยอัตโนมัติเพราะมันดันเป็นซองถุงยางที่ฉีกแล้ว ไม่ต้องถามเลยว่าใครใช้ เจ้าของรถเป็นใครก็คนนั้นแหละ

ทว่า...คนที่มันเอาไปใช้ด้วยไม่ใช่เขา เพราะเราไม่ได้มีเช็ชกันมาเป็น
สัปดาห์แล้ว “มึงติดธุระอะไรหรือเปล่า บอกกูได้นะ”

[เดือนหน้าผมจะไปเยี่ยมญาติกับพ่อ กลัวตรงกันเลยโทร. มา
ถามให้แน่ใจ ตอนนี้อยู่ติดธุระ...นี่พี่ทำงานคุณดีเสร็จยัง] ปลายสาย
ตอบคำถามแล้วเปลี่ยนหัวข้อสนทนาทันที

“ยังอะดิ เมื่อคืนบอกกูดีบิว่าจะอยู่เป็นเพื่อน แล้วเป็นไง กู
เรียกไม้มามีสี่รอบ สรุปไปเฝ้าพระอินทร์ก่อนกูอีก” ยิ้มมุมปากเมื่อ
เสียงในสายเอ่ยขอโทษอย่างอแง เมื่อคืนตอนทำงานชอสคอลคุย
กับไม้มอยู่เกือบชั่วโมง แต่หมาเด็กหลับคาสาย เขาจึงตัดสายทิ้งเพราะ
กลัวเบตฯ มันจะหมด

[ขอโทษ มั่นงวองอะ หลับตอนไหนไม่รู้]

“เออ ไม่เป็นไร” ชอสลุกขึ้นจากเบาะ กดล้อกรรตแล้วยืนคุยอยู่
ข้างรถแทน ความรู้สึกภายในใจผกผันจนทำอารมณ์ไม่ถูก ตอนเห็น
ลุงยางอนามัยใช้แล้วก็ใจสั้นเพราะชุ่นเคื่อง แต่คุยกับไม้มันหลุด
หัวเราะเพราะตลกที่มันงอแง “มีอะไรอีกไหม กูจะไปกินข้าว ต้อง
ทำงานคุณดีต่ออีก”

[มี ๆ ๆ]

“ว่ามา”

[เย็นนี้ว่างปะ แม่ชวนกินข้าว]

“อ่า...เย็นนี้ว่างไม่ว่าง ไว้วันอื่นได้ไหม” จำเป็นต้องปฏิเสธเพราะ
ชอสตอบตกลงคำชวนของอชีไปแล้ว คุณบารมีแม่ของไม้มชวนเขากิน
ข้าวอยู่บ่อย ๆ ทว่าเขาไม่ได้ตอบตกลงทุกครั้ง แต่นับคราว ๆ ก็สาม
หรือสี่รอบนี้แหละ “ฝากขอบคุณแม่ด้วย”

[ไม่เป็นไรครับ แม่ผมชวนกะทันหันอะ...พี่ไปกินข้าวเลย เตียว
ปวดท้องจะโทร. มาร้องให้หายอีก]

“กูยังไม่ได้ร้องไห้เลยอะ” ชายหนุ่มวัยสามสิบหัวเราะที่ไม่มันช่างเป็นห่วงเป็นใยดีนักแหละ เรียกว่าเป็นอีกคนที่รับรู้ความเป็นไปของเขาแทบทุกอย่าง รวมถึงเรื่องความสัมพันธ์และความรู้สึกที่เขามีให้อชิ “มึงก็กินข้าวด้วย มีไรทักมา”

[เคคร็บ]

ปลายสายตัดไปแล้ว ซอสพรุลงมหายใจก่อนเผลอริมฝีปากเล็กน้อย ความจริงเพื่อนในกลุ่มเคยถามเช่นกันว่าความสัมพันธ์ของเขากับไม้กำลังเดินไปในทิศทางไหน ยอมรับว่าเสียวหนึ่งเคยคิดว่าไม้ชอบเขา แต่สุดท้ายก็พบคำตอบว่าไม่ใช่

ในมุมมองของซอส ไม้เป็นเด็กดี อารมณ์เหมือนลูกหมาเด็ก คึกคักตาใสอยู่ตลอดเวลา มันให้ความสนใจกับทุกคนและทริตอย่างเท่าเทียม ความคิดที่ว่าไม้ชอบเขาเลยถูกปิดตงไปนานแล้ว...พูดกันตามตรง คำว่าพี่น้องระหว่างเขากับไม้ นั้นดูเป็นความจริงมากกว่าเขากับอชิเสียอีก

ซอสเดินกลับเข้ามาภายในสตูดิโอ เป็นไปตามคาดเลยคืออชิกำลังนั่งทำคางรออยู่ด้วยใบหน้าหงุดหงิด นิ้วเรียวยกขึ้นมาแตะริมฝีปากก่อนส่งเสียงซูเบาๆ เป็นเชิงบอกไม่ให้พูด อีกฝ่ายจึงถอนหายใจเฮือกใหญ่ให้ได้ยิน ชัดเจนว่าคงเดินออกไปตามแต่เห็นเขาคุยโทรศัพท์อยู่

“ถ้ามึงรู้ว่ากูคุยกับใครก็ไม่ต้องมาถามให้หงุดหงิด กูอยากกินข้าวแบบมีความสุข”

“อย่าเยอะนักดิ” เวลาไม้มาทำงานที่สตูดิโอกับซอส มักเป็นอชิที่โดนดลเสมอ คำที่อีกฝ่ายชอบพูดอยู่บ่อยๆ นั่นก็ ‘ถ้ามึงแยแยะไม่ได้ก็กลับเลยชิ แค่เรื่องงานกูก็เหนื่อยแล้ว’ เขาเลยต้องยอมยุติสงครามประสาท ส่วนเมื่อไหร่หากคุยกับลูกค้าซอสคงไม่ไปยืนอยู่ข้าง

รถ และยังไม่เดินเข้ามาคุยต่อหน้า เขาก็รู้ทันทีว่าคนในสายเป็นใคร
“เย็นนี่ไปนอนด้วยนะ”

“รู้แล้ว ฎุไม่ได้ความจำสั้น” ซอสเหลือบมองขณะลากเก้าอี้ให้
ถอยออกมาก่อนทิ้งตัวลงนั่ง ยกแขนข้างหนึ่งขึ้นทำคางพลางนึก
ย้อนถึงสิ่งที่เพิ่งเห็นมาเมื่อสักครู่ ก่อนตัดสินใจเรียกคนตรงหน้าด้วย
น้ำเสียงนิ่งเย็น “อชิ”

“ทำไมเรียกจี้”

“ดูยาง” เกริ่นด้วยถ้อยคำสั้น ๆ เพื่อดูปฏิกิริยา แต่อีกฝ่ายคง
ตกใจนำไปก่อนแล้ว เพราะส่วนมากเขาจะไม่ค่อยเรียกชื่อเต็ม แนนอน
ความไหวสั่นฉวยขัดผ่านนัยน์ตาคู่คม ซอสขยับยิ้มมุมปากแล้วหัวเราะ
ในลำคอ “มึงจะซื้อหรือเปล่า คอนโดกูไม่มี”

“ไม่ซื้อ มีอยู่”

“นึกว่าใช้ไปหมดแล้ว” สีหน้าของอีกฝ่ายผันเปลี่ยนอย่างฉับไว
ชั่วพริบตาแรกเหมือนตื่นตระหนก แต่สุดท้ายก็ปรับมาเรียบนิ่ง
เหมือนไม่ได้กังวลกับคำพูดของเขา แต่นั่นแหละ มีพิรุณ

“ของผมยังอยู่”

“...”

“ส่วนบนรถของไอ้เป้” อชิจึงบอกเสียก่อน นึกออกแล้วว่า
อะไรเป็นสาเหตุให้ซอสถามถึงเรื่องนี้ คงจะเห็นซองถุงยางที่ฉีกใช้
แล้วบนรถ “เมื่อคืนมันยืมรถไป ผมนอนกับดริม”

“จะเชื่อมึงแล้วกัน”

ซอสตอบปิดเพราะขี้เกียจต่อความยาวสาวความยืด ทั้งเป้
และดริมเป็นกลุ่มเพื่อนของอชิ แนนอนว่าซอสรู้จักดี และรู้ด้วยว่า
เด็กพวกนี้ไปไหนกันมาเมื่อคืน อีกฝ่ายอาจจะลืมนึกไปว่าเขาติดตาม
ความเคลื่อนไหวบนโลกออนไลน์ของทุกคนอยู่ แอลกอฮอล์หลาย

ขุดตั้งเรียงราย ใครหลายคนนั่งล้อมวง ทุกครั้งที่ขอออกไปดื่มมักจะได้นอนกลับมาเสมอและอยู่ด้วยจนหมดคืน

หลายครั้งขอสูเหมือนว่าจะถือไฟเหนือกว่า แต่พอถึงเวลา... ไฟในมือของเขาจะถูกเผา แล้วคนที่คว้าไฟไปใหม่ขึ้นไปครอบครองก็คืออชิ

ขอสแพ้ว และแพ้วมาตลอด...

เพราะอชิมีอิทธิพลกับจิตใจมานาน จึงครอบครองหัวใจเขาโดยสมบูรณ์

01

Captain W.

“เฮียๆ หนูจะไปกินข้าว เอาอะไรไหม โอเค ไม่เอานะ”

เสียงสดีไลของหญิงสาวดั่งขึ้นมาท่ามกลางความเงิบ เธอจิกยิ้มแป้นเมื่อเดินมาหยุดอยู่หน้าโต๊ะทำงาน เจ้าของสตูดิโอละความสนใจจากสิ่งที่ทำอยู่แล้วเงยขึ้นมอง แสดงสีหน้าราวกับอยากเอ่ยว่า ถ้าตอบเองแล้วจะถามทำไม “เวลาหนูถามแล้วเฮียชอบตอบว่าไม่เอานะ เลยคิดว่าครั้งนี้ก็น่าจะไม่เอาเหมือนกัน หรือว่าเฮียอยากฝากซื้ออะไร”

“ไม่ฝาก”

“เห็นมะ” มะพร้าวทำที่เอากำปั้นทุบฝ่ามือของตนราวกับว่า ภูมิใจที่คำตอบตรงตามใจคิด เธอทำงานอยู่ที่นี่มาหลายปี ส่วนใหญ่จะจับงานแต่งสี เช็กภาพ ใช้อ่าถ่ายรูปไม่ได้ เพียงแต่เธอถนัดถ่ายภาพขาวดำ “แล้วเฮียไม่กินข้าวหรอ เดี่ยวก็วุ่นอีกอะ”

“พี่รอกินเดี๋ยว ละพร้าวไปกินข้าวกับใคร” ซอสตอบคำถามเสียก่อนอีกฝ่ายจะอ้าปากบ่นอะไรมากกว่านี้ มะพร้าวติดเรียกเขา

ว่าเฮียมาตั้งแต่ไหนแต่ไร เหมือนรุ่นน้องของเขาอีกคนหนึ่งชื่อ
ออโต้

“ไปคนเดียวสิ เฮียจะให้หนูไปกับใคร”

“โอ้ได้ไง เห็นมันเดินออกไปเมื่อกี้ นึกว่าไปติดรถรอ” ซอสเอน
หลังพิงพนักเก้าอี้เพื่อตอบทสนทนา ปกติเวลาพักเที่ยงเด็กในทีมจะ
ออกไปกินข้าวด้วยกัน เหลือเขานั่งเฝ้าสตูดิโอ

“ได้มันอยากกินส้มตำ แต่หนูอยากกินข้าวหมูกรอบร้านป้า
นิล!” เธอทำตาลูกวาวเมื่อนึกถึงเมนูอาหารตามสั่ง เหลือบมอง
นาฬิกาแล้วถามให้แน่ใจอีกครั้ง “ว่าแต่เฮียอะ รอกินเดี่ยวที่ไหน ซิ
มันน่าจะกลับเย็นเลยไม่ใช่เหรอ”

“ก็...” เสียงทุ้มลากยาว ทว่ายังไม่ได้ตอบ ทุกความสงสัยก็ถูก
ไขจนกระจ่างเมื่อโอบายกระดิ่งดังกระหอบประดัง ซอสหรีตาลง
เมื่อมะพร้าวทำหน้าตาเหมือนอยากแซว เพราะว่าคนในชุดนักศึกษา
ที่เพิ่งเปิดประตูเข้ามานั่นมาพร้อมกับถุงกล้วยเดี่ยว

“อ้าว หัวดีศรีบัพพีพร้าว ผมนึกว่าพี่ออกไปกินข้าวกับพี่ได้อะ
ไม่ได้ซื้ออะไรมาฝากเลย” ไม่ฝงกศิระชะทักทายพลางสืบท้ามาตรง
หน้าโต๊ะทำงาน พี่ซอสมองเขาตาไม่กะพริบจึงเฉลยขมวดคิ้วสงสัย
“...พี่พร้าว หน้าผมมีอะไรแปลกปะ”

“ไม่มีนะ แต่แค่รู้สึกว่ามันแกห่อกว่าปกติ เฮียก็คงมอง
เพราะรู้สึกแบบเดียวกับฉันนี่แหละ” พรววกลั่นยิ้มแล้วหันมอง
เจ้าของสตูดิโอ เธอแลบลิ้นปลิ้นตาเมื่อไม้หันกลับไปมองเฮียซอส
เช่นกัน เธอตอบ่าของไม้ก่อนฝากฝัง “ฝากหาข้าวหาปลาให้เฮียกิน
หน่อยนะ ตั้งแต่เข้ากินซาเย็นไปแก้วเดียว”

“ได้ครับ พี่พร้าวจะไปกินข้าวที่ไหน” ไม้พิงสะโพกกับโต๊ะ
ทำงาน แน่นนอนว่ากรกระท่าของเขาอยู่ในสายตาของพี่ซอสที่นั่ง

อยู่หลังหน้าจอขนาดยี่สิบเจ็ดนิ้วตลอดเวลา

“ร้านป้านิลจะ แก่พอ ๆ อย่างมาชวนคุย เดี่ยวหมุกรอบหมด” มะพร้าวโบกมือปิด ส่งยิ้มร่าเริงเมื่อสบตากับเฮียชอส อย่างน้อยเธอก็วางใจแล้วว่าเฮียจะไม่หิวโซเพราะมีคนมาส่งอาหารถึงที่ “ถ้าเฮียอยากได้อะไรก็โทร. ไปนะ”

“เออ เดินมองทางด้วยพรวัว เดี่ยวไปสะดุดล้มอีก” เจ้าของสตูดิโอส่งเสียงเรียบด้วยความเป็นห่วง มะพร้าวเป็นคนกินเก่ง แค่ลองเอ่ยปากว่าอยากกินอะไรเธอก็สามารถแนะนำชื่อร้านให้ได้ภายในเวลาไม่กี่นาที หลังหญิงสาวเดินพ้นจากประตูร้าน เขาก็หันกลับไปให้ความสนใจกับคนตรงหน้า “มึงนี่มันดื้อด้านจริง ๆ”

“อย่าเพิ่งบ่น” เมื่อครึ่งชั่วโมงก่อนไม่ส่งข้อความถามพี่ชอสว่ากินอะไรหรือยัง พออีกฝ่ายตอบกลับว่ายัง เขาเลยสั่งว่าไม่ให้ไปไหน เพราะจะซื้อถ้วยเตี้ยต้มยำมาฝาก เอาจริงพี่ชอสไม่ให้มาหา แต่เขาไม่ได้สนใจคำสั่งสักเท่าไร

ไม่ว่าแก้วชาเย็นที่น้ำแข็งละลายจนเปลี่ยนเป็นสีส้มจางขึ้นมาก่อนเดินเอาไปทิ้งลงถังขยะ ไม่พูดพริ้งทำเพลงและไม่แม้แต่จะเอ่ยปากถามว่าอีกฝ่ายหิวหรือยัง คนในชุดนักศึกษาก้าวเท้าเข้าไปในครัว เปิดตู้หยิบขนมอย่างคุ่นเคย

มือขวาถือที่ใส่เครื่องปรุง อีกมือหนึ่งถือขนมสองใบที่มีช้อนและตะเกียบพร้อม ส่วนใหญ่พี่ชอสจะนั่งกินข้าวห้องประชุมเล็ก ไม่จึ่งเดินมาวางขนมลงบนโต๊ะประชุม จากนั้นกลับไปทำที่โต๊ะทำงานด้านหน้าเพื่อหยิบถุงถ้วยเตี้ย

“ถามจริง มึงไม่มีเรียนหรือไง” โคร่งคิ้วเลิกขึ้นอย่างสงสัย ชอสยืดตัวตรงก่อนบิดกายคลายความเมื่อยล้าเพราะนั่งอยู่ท่าเดิมมาตั้งแต่แปดโมงจนตอนนี้เที่ยงสิบหกนาฬิกา จากนั้นลุกเดินมาที่ห้อง

ประชุม

“วันนี้ไม่มี”

“แล้วใส่ชุดนักศึกษาไปไหน”

“ไปคุยงานกับอาจารย์เฉยๆ เขาไม่ให้ใส่ชุดอื่น” ไม้อธิบายโดยไร้สีหน้ารำคาญ เจ้าของร่างสูงโปร่งดึงถุงเส้นใหญ่ต้มยำมาแกะหนังยางก่อนเทลงชามอย่างใจเย็น พับถุงถ้วยเดียวเป็นสี่เหลี่ยมแล้วใส่ลงถุงหิ้วเหมือนเดิม “ทำงานจะเสร็จยัง”

“ยัง เหลืออีกบาน” ซอสทำหน้าหน่ายขณะทั้งตัวลงนั่ง สองมือประสานใต้คาง ดวงตามองตามมือใหญ่แกะถ้วยเดียวเส้นเล็กก่อนอีกฝ่ายจะเปิดฝาเครื่องปรุง ใส่ น้ำปลานิดหน่อย น้ำตาลกับน้ำส้มอย่างละครึ่งช้อนในชามเส้นใหญ่แล้วเลื่อนมาตรงหน้าเขา “จริงๆ ให้กูทำเองก็ได้”

“แต่ผมกับพี่คุยกันเรื่องนี้แล้วไม่ใช่เหรอ” มีครั้งหนึ่งพี่ซอสทำงานจนไม่มีเวลาลูกจากโต๊ะและไม่ซื้อถ้วยเดียวเส้นใหญ่มาให้พอดี อีกฝ่ายเลยฝากใส่ชามแล้วบอกเสร็จสรรพว่าใส่เครื่องปรุงอย่างไร ตอนหลังเขาเลยอาสาจัดการให้ตลอด “ถ้าลำบาก ผมก็ไม่ทำเหรอ อย่าคิดมากดิ”

“เออ ขอขอบคุณ” ซอสขี้เกียจเถียงด้วยเลยคว้าตะเกียบขึ้นมาคลุกเคล้าให้เข้ากันก่อนใช้ช้อนตักชิมน้ำซุ๊ป ระหว่างนั้นก็มองคนตรงหน้าไปด้วย “ปรุงไปชิมไปดิ เดียวเค็มก็จะมาร้องอีก”

“รู้แล้วครับ” ไม้อะมือแล้วคลุกเคล้าเพื่อชิมรสชาติ ดวงตามองกะพริบช้าๆ รวากับต้องการอดอ้อนเพราะพี่ซอสกำลังนั่งจ้องอยู่ “ไม่เค็มอะ เติมอีกนิดได้เปล่า”

“มึงจะกินเค็มอะไรขนาดนั้น” ซอสไม่ได้อยากงุ่นวายเรื่องอาหารการกินของอีกฝ่าย ถึงอย่างนั้นก็ไม่กินเค็มมากเกินไป เขา

เลยเป็นห่วงเรื่องสุขภาพในระยะยาว สายตาแว่วอนช่วงชอนอ่อน
ตื่น แต่ปฏิเสธไม่ได้ว่ามันทำให้เขาใจอ่อน “นิดเดียวพอ”

“อือฮิ” ไม่ผกศึระะหึกๆ เต็มน้ำปลาอีกหน้อยแล้วคลุกให้
เข้ากันอีกครั้ง รอยยิ้มพึงพอใจปรากฏเมื่อครั้งนึรชชาติกำลังดี เขา
เหลือบมองฝ่ายตรงข้ามเป็นระยะ พี่ซอสก็ทำตัวปกติ แต่เขาดันรู้สึก
ว่าเวลานั่งกินด้วยกันแล้วมีความสุขดี

“มึงมาหากูแล้วจะไปไหนต่อ” ซอสเปิดประเดินสนทนา ไม่
เพียวมาหาที่สตูดิโออยู่บ่อยครั้งตั้งแต่เขาบอกว่า ‘มึงไม่ต้องเกรงใจ
อยากมาเมื่อไหร่ก็มา แต่เอาที่มึงสะดวกมาเอง ไม่ใช่เพราะกูสั่ง’ แค
นั้นแหละ หนึ่งสัปดาห์เขาเลยเจอหน้ามันไม่ต่ำกว่าสัวัน

“ยังไม่รู้เลย จริงๆ ผมจะมาถามว่าตอนเย็นพี่ว่างไหม” ไม่คืบ
เส้นเล็กชะงักค้างกลางอากาศ มองหน้าฝ่ายตรงข้ามแล้วพูดต่อให้
คลายความข้องใจ “อยากชวนไปซื้อถั่วงอก”

“กูไม่ว่าง” ซอสปฏิเสธโดยไม่ได้บอกว่ามีธุระที่ไหน ถึงอย่าง
นั้นก็คิดว่าน้องคงรู้ดี “มึงรีบใช้หรือเปล่า”

“รีบครับ แต่ไม่เป็นไร” ไม้ดูเรื่องถั่วงอกไม่เก่ง กระนั้นเคยเกริ่น
กับพี่ซอสเอาไว้บ้างว่าอยากซื้อถั่วงอกไว้ใช้งานสักตัว “ที่จริงผมถาม
รุ่นถั่วงอกเลยก็ได้แหละ แต่อยากให้พี่ไปด้วย เพื่อเปรียบเทียบตัวอื่น”

“ทำไงล่ะ กูบอกก็รอบแล้วว่าอย่าชวนบุบปิบ” เสียงนุ่มเอ่ยดู
พลางหรีตาลง ซอสถอนหายใจเฮือกหนึ่งตอนอีกฝ่ายทำตาแป๋ว “ไป
ซื้อถั่วงอก”

“ประมาณสี่โมง ก็กะชวนแบบไม่หวังผล พี่ว่างก็ไป ไม่ว่างก็
‘ไม่ไป’ คนในชุดนักศึกษาไหวไหวอย่างไม่มียัระ ทว่าอีกฝ่ายกลับ
แสดงสีหน้าเป็นกังวล “ผมไม่เง่าหรอหที่ซอส เข้าใจ”

“กูดูหนังรอบหกโมง จะให้กูไปช่วยดูก่อนไหมล่ะ” ซอสเสนอ

ทางเลือก หากคำนวณเวลาก็เหลืออีกหลายชั่วโมงเหมือนกันกว่าจะถึงเวลานัดหมาย “เอาไง”

“ไม่เอา ผมบอกอยู่นี่ไงว่าชวนแบบไม่หวังผล พี่ไม่ว่าก็ไม่ได้ว่าอะไร” ไม่สามารถถามความแตกต่างของกล้องแต่ละรุ่นจากพนักงานในร้านได้ แต่ใจส่วนลึกแค่อยากชวนพี่ซอสไปด้วยกันเฉยๆ

“งั้นตอนไปซื้อมิงคอลมา”

“อือฮิ”

“อือฮิแล้วมิงก็โทร. มาด้วย ไม่ใช่ทำเนียนเงียบ” เจ้าของเรือนผสมสีน้ำตาลบลอนด์จิ้มมองอย่างเอาเรื่อง ความสนิทสนมไม่กี่เดือนพอทำให้รู้จักนิสัยใจคออยู่บ้าง ไม่ไม่ใช่เด็กเงาะ ไม่ได้ไร้เหตุผล อยากได้อะไรหรือไม่ชอบใจตรงไหนก็บอก กระนั้นพวกเขายังเคยตึงใส่กัน เพราะเรื่องไม่เป็นเรื่อง “เข้าใจไหม”

“ดูหนังเรื่องไร” ไม่ไม่ได้ตอบคำถามแต่ชิงเปลี่ยนเรื่องเสียก่อน แน่นอนว่าการกระทำของเขาเล่นเอาฝ่ายตรงข้ามถอนหายใจเฮือก เขาว่างตะเกียบแล้วยกมือขึ้นทำคาง สุดท้ายครั้งนี้ก็ยอมทำตามคำสั่ง “เดี๋ยวจะซื้อแล้วโทร. ไป”

“เออ ก็แค่นี้ รู้ว่ามิงไม่ได้เงาะ แต่มิงเอ๋มาขนาดนี้แล้วอะ” ซอสไม่ได้ใช้น้ำเสียงหงุดหงิดแต่อย่างใด นัยน์ตามสบกันโดยไม่มีใครหลีกเลี่ยง “จะหวังผลหรือไม่หวังผล แต่คราวหลังอยากให้รู้ไปไหนด้วยกันดีล่วงหน้า”

“...”

“ถ้ามิงบอกกูก่อน”

“...”

“เย็นนี้กูก็ไปกับมิงแล้ว”

เสียงจ๊อแจของผู้คนภายในห้างสรรพสินค้ากระหอบโสด
ประสาทชวนปวดหัว ลมหายใจอุ่นผ่องออกเล็กน้อยขณะนั่งมอง
ไอศกรีมในถ้วยละลายจนเหลวเป็นน้ำ เจ้าของเส้นผมสีน้ำตาลลอบ
เลียริมฝีปาก วางซ้อนแล้วพรมลมหายใจหลายครั้ง สุดท้ายคนที่นั่ง
อยู่ตรงข้ามคงทนไม่ไหวเลยเอ่ยถาม

“มีอะไรหรือเปล่า ถอนหายใจหลายรอบแล้วนะ” เดียร์ไม่ค่อย
สบายใจตั้งแต่เห็นหน้ามาแล้วแต่ไม่กล้าถาม หนึ่งความคิดคืออีก
ฝ่ายอาจจะมีปัญหาเกี่ยวกับพีซอส เพราะก่อนมาห้างสรรพสินค้าไม่เพิ่ง
แวะไปหารุ่นพี

“อยากถอนเฉย ๆ” สิ้นคำพูดไม่กี่พรมลมหายใจอีกรอบ เขายก
แขนข้างหนึ่งขึ้นทำคางแล้วมองหน้าเพื่อนตัวจ้อย มีอีกข้างหนึ่ง
วนซ้อนในถ้วยไอศกรีมเป็นวงกลม “มึงว่ากูจะทนได้ถึงไหน”

“หือ หมายถึงอะไร เรื่องพีซอสหรอ” เจ้าของเสื้อเชิ้ตสีขาว
วางซ้อน ใบหน้าเต็มไปด้วยความสงสัย ก่อนอีกฝ่ายจะพยักหน้า
แทนคำตอบ อ่า...กะแล้วเหียว “ทะเลาะกันหรือว่ายังไงนะ”

“ไม่ได้ทะเลาะ ก็อย่างที่กูบอกมึง วันนี้กะว่าชวนเขาเล่น ๆ
เลยไม่ได้นัดล่วงหน้า” ไม่อธิบายเรื่องราวอย่างใจเย็น หลังกลับมา
จากสตูดิโอของพีซอสก็แวะเข้าคอนโดเพื่อเปลี่ยนเสื้อผ้า จากนั้น
ค่อยนัดเดียร์ให้ออกมาซื้อกล่องเป็นเพื่อนและเข้าร้านไอศกรีมเพื่อ
ผ่อนคลายอารมณ์เสียก่อน “แต่วันนี้เขามีนัดดูหนังกับซี”

“อ่า จะว่ายังไงดี เราไม่ได้อยากออกความเห็นเท่าไรหรอก แต่ถ้า
ไม่ไหวก็อย่าฝืนเข้าไปนะ” ต่อให้เดียร์พอรู้เรื่องราวความสัมพันธ์
มาบ้าง แต่ไม่ได้หมายความว่าเขารู้ลึกดีกว่าใคร อีกทั้งไม่เคยถามถึง
เรื่องของพีซอกับพีเพยเลยด้วย เพราะเกรงว่าจะก้าวก่ายเกินไป

“เออ ก็ว่าจะไม่ล้ำขนาดนั้นหรอก เพราะพีซอสดูเหมือนยังมี

อะไรที่ทำให้ตัดจากชีไม่ได้” เจ้าของम्मสิน้ำตาลยกไหล่ราวกับไม่ยี่หระ พี่ชอสกับอชิรู้จักกันมานานจนมีทั้งความรักและผูกพัน แม้พี่ชอสจะพูดเรื่องตัดใจอยู่เสมอ...แต่หากมองสถานการณ์จริง มันเป็นไปได้ยาก “แต่กับกู เขาก็ใจดี จนบางทีมันเผลอคิดเข้าข้างตัวเองอะมึงเข้าใจปะ”

“เรื่องนั้นพี่เพยบอกแล้วนี่ พี่ชอสมองว่าไม่ทริตคนอื่นเหมือนกันเลยคิดว่าไม่ไม่อะไร”

“ทริตเท่ากันก็เหี้ยแล้ว...ให้เต็มร้อยอยู่คนเดียว” ประโยคแรกไม่เอ่ยติดหัวเราะ ส่วนประโยคถัดมานั้นพิมพ์กำกับตัวเอง เขาบิดต้นคอคลายความอ่อนล้า ถอนหายใจอีกครั้งก่อนตั้งสติ “ช่างเหอะ ไม่อยากคิดไรละ”

“เดี๋ยวเราพาไปดูฟักเกอร์” เดียร์ไม่รู้ว่าจะช่วยปลอบใจอย่างไร ปกติเรื่องความรักไม่จัดการเองได้ตลอด ถึงอย่างนั้นก็มองออกได้อย่างชัดเจนว่าพอมิพี่ชอสเข้ามาเอี่ยวอีกฝ่ายจึงเรียงลำดับความคิดไม่ค่อยถูก “แต่ข้อถกก่อนนะ จะได้เสร็จเป็นเรื่อง ๆ ไป”

ไม่พยักหน้ารับคำชี้แจง ๆ มองดูไอศกรีมในถ้วยแล้วย่นจมูก อุตส่าห์จะมากินให้ใจเย็น แต่เหงาเหลือเยอะจนมันละลายเต็มถ้วยขนาดนี้ เขากลายเป็นคนกินทั้งกินขวางตั้งแต่เมื่อไร

เขาชวนเดียร์มาเป็นเพื่อนที่ห้างสรรพสินค้าใจกลางเมืองซึ่งมันอยู่ใกล้กับร้านของพี่เพย ห่างจากสตูดิโอพี่ชอสและคอนโดของตนเองไม่เท่าไร เรียกว่าเป็นศูนย์รวมเวลานัดออกมาซื้อของ ไม่ยกมือขึ้นดูนาฬิกา ปงบอกแนชด์ว่าตอนนีส์โล่งห้าสิบนาทีแล้ว

เจ้าของร่างสูงโปร่งสวมเสื้อยืดทับด้วยกางเกงขายาวพิมพ์ลายสกอตทรงหลวมและรองเท้าผ้าใบ ไม่ไม่ได้ชอบแต่งตัวเท่าไรนัก ทว่ายังพอมิแนวทางการสวมเสื้อผ้าประจำอยู่ สองเท้าหยุดอยู่หน้า

ร้านขายเสื้อแบรนด์หนึ่ง มือใหญ่เอื้อมคว้าไหล่ของเพื่อนตรงหน้า
ให้หยุดเดิน

“ดูเสื้อไหม”

“เดี๋ยวค่อยมาดูไปทำธุระก่อน” เดียร์ปฏิเสธพลางดึงมือเพื่อน
สนิทให้เดินจ้ำตามมา หากจำไม่ผิดร้านขายกลองน่าจะอยู่ชั้นสาม
“ไปซื้อกลอง ดูพิกเกอร์ แล้วค่อยลงมา โอเคนะ”

“เออจ้า รับสั่ง”

ไม่ใช่อึดออดอะไรอีก ก้าวเท้าระยะยาวตามเดียร์มาจนถึงชั้น
สาม ชั้นนี้แบ่งเป็นโซนร้านขายอุปกรณ์ไอที ร้านหนังสือ ร้านขาย
เครื่องสำอาง และอีกฝั่งหนึ่งเป็นศูนย์อาหารประจำห้างสรรพสินค้า
เจ้าของร่างโปร่งเดินเข้ามาภายในร้านกลองด้วยท่าที่สบายๆ ผงก
ศีรษะรับฟังพนักงานประจำร้าน

เขาสอบถามเกี่ยวกับสเปก รวมถึงบอกขอบเขตงานคร่าวๆ
ที่ตนเองจะนำไปใช้ด้วยเพื่อว่าทางร้านจะมีอะไรแนะนำ และใช้
พนักงานแนะนำให้สามรุ่น แนนอนว่ามีสองตัวที่เล็งมาก่อนแล้วจึง
เกิดความลังเลใจ ถึงไม้จะไม่ได้ঙ্গে แต่ส่วนลึกก็ไม่อยากโทร. ไป
ปรึกษาพี่ซอสสักเท่าไร

ถึงอย่างนั้นยังต้องละทิ้งความคิด ล้วงโทรศัพท์ออกมาแล้ว
กดไปยังรายชื่อที่อยู่ในรายการโปรด ก่อนออกมาซื้อฟ็อกซ์สย้าจน
หลอนหว่า ‘รอบนี้ไม่ต้องส่งข้อความ โทร. มาเลย’ เขาก็หน้าซีด
ยอมฟังทุกอย่างแหละ ถือโทรศัพท์แนบใบหูอยู่ประมาณหนึ่งนาที
แต่ไม่มีแว่วว่าปลายทางจะรับจนกระทั่งสายตัดไป

“เดี๋ยวลึกครุ่นะครับ” ไม่เอ่ยบอกพนักงานที่ยืนรออยู่ตรงหน้า
มองดูนาฬิกาอีกครั้งและเห็นว่าตอนนี้ห้าโมงสิบหกนาที่ หากอีกฝ่าย
กำลังจะมาดูหนัง แปลว่าตอนนี้คงอยู่บนรถกับอชิแล้ว ไม่สะดวกกับ

หรือเปล่า อ่า จะโทษใครล่ะ เขาดันลีลาเสียเอง

“ไม่รับเหรอ” เดียร์เอียงคอถามอย่างสงสัย ก่อนหน้านี้ไม่เล่าให้ฟังแล้วว่ารุ่นพี่ออกคำสั่งอะไรมา “หรือเราจะไปดูอย่างอื่นก่อนค่อยกลับมาใหม่ เผื่อว่าพี่ซอสจะโทร. กลับ”

“เอาไงดี จริงๆ เลือกเองเลยก็ไม่ใช่ไรหรอกมั้ง” ตัดสินใจอย่างฉับไว รอพี่ซอสก็ไม่รู้ว่าเมื่อไรอีกฝ่ายถึงจะโทร. กลับมา ไม่เม้มปากครุ่นหนึ่งมองดูหน้าจอโทรศัพท์อีกครั้ง ความลังเลก่อตัวในใจ ควรโทร. ซ้ำอีกรอบหนึ่งไหม แต่สุดท้ายเขาเลือกยืนมองจอโทรศัพท์อยู่อย่างนั้นจนตัวเลขสิบหกนาทียเปลี่ยนเป็นสิบแปดนาทีกว่าเลือกเองแหละ”

ไม่ใช่ไปยังกล่องสีดำซึ่งมันเป็นหนึ่งในตัวเลือก จากข้อมูลที่หามา บวกกับคำพูดของพนักงาน คาดว่าคงเป็นหนึ่งในตัวที่สามารถใช้งานได้ดี เขาจัดการจ่ายเงินจนเสร็จเรียบร้อย หลังจากนั้นจะก็นั่งอยู่หน้าร้านราวกับมึนงงว่าควรเดินไปทางไหนต่อ

“ดูฟิกเกอร์” เดียร์เอ่ย มือเล็กแตะบ่าของเพื่อนสนิทก่อนจับให้ไม่หมุนเท้าไปทางซ้าย “แล้วค่อยไปดูเสื้อเราทีหลัง”

“เออ แต่ไปห้องน้ำก่อน” ไม่ตอบรับแล้วหันปลายเท้ากลับมาทางขวา คว้าข้อมือของเดียรีให้เดินตามมาด้วย ๆ นัยน์ตาคมมองตรงไปข้างหน้า เขามาบ่อยจึงรู้ว่าห้องน้ำอยู่ตรงไหน ระหว่างทางก็กวาดตามองรอบตัว พลันวินาทีนั้นเรียวกวักมัดเข้าหากันโดยอัตโนมัติ เมื่อเขามองข้ามไปอีกฟากหนึ่ง

หัวใจดวงใหญ่กระตุกไหวเป็นจังหวะ ระยะจากตรงนี้ไม่ไกล ไม่ไกลจนเกินไป ยังพอมองเห็นอยู่ว่าเจ้าของเซ็ต์ดำที่ยืนอยู่หน้าร้านขายเครื่องสำอางนั่นคือใคร ไม่หรีตาลงเล็กน้อยพลางยกมือขึ้นดูนาฬิกาอีกครั้ง จะบังเอิญเจอกันที่นี้เชียวหรือวะ

“ไม่มองอะไร” เจ้าของเสียงหวานถามอย่างฉงน ดวงตากลม มองตามสายตาของไม้ แต่ยังไม่พบความผิดปกติ วินาทีถัดมาคนข้างกายวางมือบนหัวแล้วบังคับให้เขาหันมองทางหน้าร้านเครื่องสำอางอีกฝั่งหนึ่ง “หือ”

“มึงว่าใช่ปะ” ไม้พยายามเพ่งมองอีกครั้ง ดินะที่ฝ่ายนั้นกำลังก้มหน้าก้มตาจดโทรศัพท์ ไม่ได้หันมามองรอบข้างเลยไม่รู้ว่ามีคนกำลังจ้องอยู่ “กูว่าใช่”

“เราก็อ่าใช่ เขามาดูหนังที่นี่แหละ” เดียร์ยังคงมองเจ้าของเซ็ดดำตรงนั้นอยู่ ทว่าไม่ถึงนาทีก็ก็ต้องละความสนใจเพราะโทรศัพท์ของตนเองดัง เขาล้วงออกมาก่อนพบว่าเป็นฟี่เฟย ไม่จึงพยักหน้าเชิงบอกให้เขารับโทรศัพท์ก่อนได้เลย

ไม้ลอบเลียริมฝีปาก กลืนความไหวหวั่นลงคอพลางส่งเสียงจี้ไม่พอใจตอนเห็นว่ามีใครอีกคนเดินออกมาจากร้านขายเครื่องสำอาง ผู้ชายคนหนึ่งความสูงไล่เลี่ยกันและท่าทางสนิทสนมกับอชิพอควร เขาหมุนตัวกลับมาเอนหลังฟังราวระเบียงระหว่างรอยเดียร์คุยโทรศัพท์ ไม่อยากคิดปรัปรัหрок

แต่มันชัดเจนว่าอชิไม่ได้มากับฟี่ซอส

คิดแง่บวก ผู้ชายคนนั้นคงเป็นเพื่อนสักคนของอชิ...แต่นี่มันเกือบหกโมงแล้วไม่ใช่หรือไม๊วะ หรือทั้งสองคนนัดเจอกันที่นี้ ความคิดต่างๆ ไหลเข้ามาแล้วก็ผ่านพ้นไป แน่นอนว่าเขาไม่โทร. ถ้ามฟี่ซอสอยู่แล้ว กระนั้นคนในความคิดดันโทร. กลับมาพอดีนี้สิ

[ฮัลโหล มึงซื้อไปยัง] ปลายสายถามด้วยน้ำเสียงเป็นกังวล [โทษที กูขึ้นไปข้างบนมา]

“ซื้อแล้วครับ นึกว่าฟี่ไม่ว่างนี่แหละเลยเลือกๆ มา” ไม้ตอบเสียงเรียบ ไม่ได้ถามว่าอีกฝ่ายขึ้นไปทำอะไรข้างบนสตูดิโอ เพราะ

เขามีอีกเรื่องหนึ่งที่ยากรู้ “พี่ไปดูหนังยัง”

[ไม่ได้ไป]

“ทำไมอะ” เลี้ยวหนึ่งของความคิดภาวนาขอให้พี่ซอสมีงานสำคัญแทรกเข้ามากะทันหัน อย่าบอกว่าเป็นเพราะใครบางคนเลื่อนนัด ทว่า...มันก็เป็นแค่เพียงความคิด ไม่ผลอخبگرامโดยอัตโนมัติ ใบหน้าเปลี่ยนเป็นหงุดหงิดอย่างจับใจ

[ชิมันเลื่อนนัด] ปลายสายบอกสาเหตุให้ฟังโดยที่ไม่ไม่ต้องอ้าปากถามว่าเลื่อนเพราะอะไร [มันบอกว่าแม่ไข้ให้ทำอะไรสักอย่าง คินนี่คงค้างบ้าน กูไม่ได้ถามไรมากเพราะรีบไปเอาไฟล์งานให้คุณดี เลื่อนก็เลื่อน จบ ลงมาอีกทีก็เห็นมึงโทร. มานี้แหละ]

“อือฮิ ละตอนเย็นพี่จะกินไร” คำตอบนั้นทำให้รู้แน่ชัดว่าอชิโกหกทั้งเพ แต่พี่ซอสเชื่อคำพูดใหม่ เขาก็ไม่รู้หรอก และไม่คิดบอกด้วยว่าเจออชิอยู่กับคนอื่นที่นี่

[เดี๋ยวหาแถว ๆ นี้แหละ...แต่มึงซื้อกล่องเสร็จแล้วเหวอ กูขอโทษนะ อุตสำหรับปาก]

“ไม่เป็นไร พี่จะขอโทษทำไมเนี่ย ผมก็เอาตัวที่อยู่ในลิศต์มา” ไม่นานจุกกลางเหลือบมองเพื่อนข้างกาย เดียร์คุยโทรศัพท์เสร็จแล้วเขาจึงพยักหน้าให้มันเดินนำ ส่วนตนเองเดินตามมันจะได้ไม่เสียเวลารอ “ถามอีกอย่างดิ”

[ถามว่า]

“อาบนํ้าแต่งตัวยัง”

[เรียบร้อยละ อาบเสร็จมันก็หักมาเทกู ซาติเปอตัสด ๆ] เสี่ยงในสายเอ๋ยติดหัวเราะ [เอาเป็นว่า ถ้ามึงซื้อแล้วก็โอเค แค่นี้แหละ]

“เดี๋ยว ๆ จะรีบวางไปไหน” ชะจกทำอยู่น้ำร้านฟักเกอร์ คิวไหลของเดียร์ไวไม่ให้มันเดินเข้าไป จากนั้นสายหน้าเป็นเชิงบอกว่า

ไม่เข้าแล้ว ก่อนลากเพื่อนสนิทมาทางบันไดเลื่อน “พี่ไม่มาดูหนังแล้วใช่ไหม”

[ไม่ไป เอาอะไรไปดู ปานนี้ก็ยังไม่ได้ออกจากสตูดิโอเลย กว่า จะถึงโรงหนังคงเล่นไปครึ่งเรื่องละ]

“คืนนี้พี่จะนอนไหนอะ” เปลี่ยนคำถามไปเรื่อยเพราะไม่กล้า เจาะจง กระนั้นคนอายุมากกว่ากลับจับพิรุณได้

[ไม่ มึงจะเอาอะไรก็พูด อ้อมค้อมอยู่นั่น]

“ผมไปหาได้ปะ” ไม่ตอบคำถามชัดเจน ขณะพาเดียร์เดินมา ร้านเสื้อที่ตั้งใจไว้ แม้กำลังคุยอยู่กับพี่ซอส แต่ก็ไม่ได้ลืมว่าต้องพา เพื่อนมาเลือกเสื้อผ้า เรื่องฟีกเกอร์นั้นช่างมันเหอะ ส่วนห้องน้ำ เดี่ยวค่อยเดินไปที่หลัง ตอนนีเขาสงสัยคนในสายมากกว่า “คำตอบ อะ”

[มึงเพิ่งออกจากสตูดิโอไปตอนสองโมง จะไปๆ มาๆ ให้มัน เปลืองน้ำมันทำไม] เสียงของซอสออกแนวดูอยู่กลายๆ [ไหนมึงจะ ต้องวนไปส่งน้องเดียร์อีก]

“พาเดียร์ไปส่งแล้วก็เลยไปสตูดิโอ พี่ง” ไม่เสนอความเห็นขณะ จดสายตามองเสื้อยืดตรงหน้า เพื่อนตัวเล็กกำลังคว้ามั่นขึ้นมาดู อย่างลังเล เขาพิจารณาแล้วคิดว่ามันเหมาะสมดีจึงสะกิดก่อนพูดแบบ ไม่ออกเสียงว่า ‘ซู้ดดี้ สวยดี’

[ลำบากเถอะไม่ มึงทำธุระเสร็จก็กลับไปนอนพัก]

“อยากกินข้าวกับพี่อะ” อดรอนทนไม่ไหวจึงต้องสารภาพความรู้สึกส่วนลึกให้อีกฝ่ายรับรู้ “เดี๋ยวผมซื้อของกินไปจากนี้ พี่จะได้ไม่ต้องออกจากสตูดิโอเคไหน”

[ทำไมวันนี้มันตื้อด้านจังวะเฮ้ย] ปลายสายพูดราวกับระอาก [เยอะเยาะนักกะมึงอะ จะมาก็มา หรือถ้าเปลี่ยนใจไม่มาก็บอกกู

ด้วย]

“แล้วพี่อยากกินอะไร” ไม่ถามติดหัวเราะ เพราะถึงอีกฝ่ายจะบ่นแต่ก็ยอมให้เขาไปเจอหน้า

[ตอนเย็นมึงอยากกินอะไรก็ซื้อมา เดียวกูอินตังค์ให้]

“โอเค งั้นพี่อยากได้อะไรเพิ่มก็โทร. มา” ไม่ไม่กล้าปฏิเสธเรื่องเงิน ใช่ว่าอยากได้อะไรจากอีกฝ่าย แต่เคยพูดแล้วโดนดูมาจนหูชา ไอ้ประโยคที่ว่า ‘กูทำงานแล้วไหม มึงจะม้อออกเงินให้หมดทำไม ถ้าเกรงใจก็หารกัน อย่าออกให้ทุกอย่าง ตรง ๆ นะ กูไม่ชอบ’ นั้นแหละ ยังติดอยู่ในหัวถึงทุกวันนี้ “น่าจะถึงสตูดิโอพี่เกือบทุ่มนะ”

[เออครับ ไปทำธุระของมึงต่อสักที แล้วขับรถมาดี ๆ อย่ารีบ ถ้ารู้ว่ามึงขับเร็วนะไม๊ ตีนกูเสยหน้าแน่]

“รู้แล้วว่า ขับจริง ๆ เลย” ต่อให้พูดอย่างนั้นทว่าไม่กลับยั้มอารมณ์ดี เขาวางสายแล้วเก็บโทรศัพท์ลงกระเป๋า “เดี๋ยวกูไปส่งมึงแล้วจะไปหาพี่ซอสต่อ”

“จริง ๆ แวะซื้อของกินแล้วกลับเลยก็ได้นะ” แนใจแล้วว่าไม่มีธุระแทรกเข้ามาและคงเป็นห่วงพี่ซอสไม่น้อย เช่นเดียวกันกับเขาที่คนรักโทร. มาถามไถ่ว่าอยู่ไหน ใช่ว่าหวงหรืออะไร แต่หากเขากลับช้าพี่เฟยจะสั่งอะไรกินก่อน “พี่เฟยหิวข้าวแล้วเหมือนกัน”

“ดูเสียก่อนดิ”

“เราชอบแค่ตัวนี้ตัวเดียว” เดียร์อธิบายเสียงเรียบ “งั้นไม่รอตรงนี้นะ เราไปจ่ายเงินก่อน”

“เค” ผงกศีรษะรับฟัง ระหว่างยืนรอก็คิดไปด้วยว่าควรซื้ออะไรให้พี่ซอสกินดี เมื่อช่วงบ่ายเพิ่งกินก๋วยเตี๋ยว หากซื้ออีกคงน่าเบื่อ ขณะเลือกร้านอาหารอยู่ในความคิด เสียงแจ๊สเตือนข้อความกึ่งขึ้น ไม้ลั่นโทรศัพท์ออกมาอีกครั้งก่อนพบว่า

บช X12345X: เงินเข้า +2,000.00 บ.

ตามด้วยข้อความแซตของรุ่นพี

Sauce:

ซื้ออะไรก็เอาของถูกจ่าย

เหลือเท่าไร หรือจะหารอะไรค้อย่างกันทีหลัง

ขับรถมาดี ๆ

และใช่...อีกฝ่ายเป็นอย่างนี้เสมอ

ไอ้คำที่บอกว่าพีซอสใจดี หรืออยู่ด้วยแล้วสบายใจ

มันเป็นเรื่องจริงทั้งนั้น

02

Hurts so good

เจ้าของร้านสูงระดับเครื่องยนต์เมื่อรถจอดเทียบด้านหน้าสตูดิโอ ไม่เอี้ยวตัวหลบหัวถุงสัมภาระบนเบาะหลังขึ้นมาห้อยไว้บนข้อมือข้างหนึ่ง เช็คความเรียบร้อยอีกครั้งก่อนก้าวลงมาจากรถยกมือขึ้นดูนาฬิกา ก่อนพบว่าตอนนี้หกโมงห้าสิบพอดี ไม่รู้ว่าป่านนี้คนที่รออยู่หิวจนท้องก๊วปไปหรือยัง

มือใหญ่ผลักประตูกระจกใสแล้วก้าวเข้ามาอย่างใจเย็น เสียงกระดิ่งที่ดังกระทบกันไม่ได้ทำให้คนที่นั่งอยู่ด้านหลังหน้าจอขนาดยี่สิบเจ็ดนิ้วเงยหน้าขึ้นมอง เหมือนรู้อยู่แล้วว่าใครเข้ามา หรือเป็นความเคยชินก็ไม่แน่ใจ รวากับเหตุการณ์เดิมวนลูปไปด้วยซ้ำ เพราะเมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อนนี้ไม่เพิ่งเข้ามาที่สตูดิโอพร้อมกับถุงอาหาร

“ไม่กลัวโจรบุกรุกร้านหรือไงครับ ทำไมไม่เงยหน้ามองก่อนว่าใครเข้ามา” เจ้าของเรือนผมสีน้ำตาลถามติดตลัน เขาวางถุงอาหารลงบนโต๊ะรับรองแขกแล้วก้าวเท้าไปหาคนที่นั่งทำงานอยู่ พี่ซอสไม่หือไม่อืออะไรเลยสักคำ “ผมซื้อไก่ทอดมา หกร้อย หารสอง

เท่ากับว่าสองพัน หักสามร้อย เหลือพันเจ็ด”

“เอามาพันสอง” ซอสกล่าวพลางเงยหน้าขึ้นมอง คำสั่งของเขาทำให้เด็กตรงหน้าแสดงท่าทีมึนงงจึงต้องอธิบายเพิ่ม “ค่าน้ำมันมึงอีกละ ขับไปขับมา”

“เฮ้ย ไม่เกี่ยวดิ ผมร้องมาหาพี่เองอะ”

“พันสอง” เสียงนุ่มทุ้มซ้ำอีกครั้งเพื่อยืนยันว่าจะยึดทุกอย่างตามนี้ “ถ้ามึงคืนเงิน กูโอนกลับสองเท่า เอาไง”

“คนรณะ นิลัย” ไม่พืดพืดแต่ก็ยอมลวงโทรศัพท์ออกมาจากกระเป๋า กดเข้าแอปฯ ธนาคารแล้วโอนเงินตามคำสั่งเข้าบัญชีของรุ่นพี่ พอเสียงแจ้งเตือนดังแล้วอีกฝ่ายเช็กความเรียบร้อยถึงคลายสีหน้ามู๋ทุ้เป็นรอยยิ้ม “กินข้าวเลยไหม”

“ว่าจะยัง คินนี่มึงมีงานหรือเปล่า” ดวงตากลมโตเบนกลับมามองหน้าจอคอมพิวเตอร์อีกครั้ง คลิกเมาส์ส่งอีเมลให้ลูกค้าแล้วเลื่อนมาทางปุ่มชัตดาวน

“ไม่มีครับ พรุ่งนี้หยุด”

“ดื่มเหล้ากัน” ซอสหยัดกายขึ้นจากเก้าอี้ทรงสูงแล้วยืนตั้งสติครู่หนึ่ง ขึ้นก้าวฉับๆ ออกไปเลยมีหวังได้หน้ามิดอีก เขาหลับตาลงเสี้ยววินาทีก่อนลิ้มขึ้น ไครงคิ้วขมวดเข้าหากันโดยอัตโนมัติเมื่อพบว่าไม่จ้องหน้าเขาตาไม่กะพริบ “มีไร”

“ร้องไห้เหรือ” เจ้าของเสียงทุ้มถามตรงประเด็น ดวงตาคู่สวยนั้นแสดงชัดถึงความผิดปกติ ได้ตามีรอยแดงคล้ำอย่างที่ไม่สมควรจะมี ปกติเวลาที่ซอสจะไปข้างนอกอย่างน้อยก็ต้องปกปิดร่องรอยด้วยคอนซิลเลอร์ แต่ตอนนี้มันเหลือเป็นคราบจางๆ “พี่ซอส”

“มึงจะสังเกตอะไรเก่งจังละ คราวหลังกูต้องปิดไฟก่อนเจอหน้ามึงแล้วมั้ง”

“ร้องให้ทำไมครับ” ไม้ไม่ได้ใส่ใจกับถ้อยคำประชดประชันเลยสักนิด เพราะรู้ว่าอีกฝ่ายกำลังกลบเกลื่อนและคิดเลี้ยงไม่ตอบคำถาม “ร้องเพราะเรื่องงานหรือเรื่องอื่น”

“...”

“ถ้าพี่ไม่บอก ผมเดาเองนะ” ไม้กดดอกอย่างถือดี ทว่ารุ่นพี่ตรงหน้ากลับม้มปากแน่นแล้วเบือนหน้าหนี “พี่ซอส”

“มึงเนีย โอ๊ย กูก็ไม่อยากพูดถึง มั่นดูเด็ก” เจ้าของร่างเล็กในชุดเสื้อเชิ้ตแขนสั้นถอนหายใจเฮือกใหญ่ ปรายตามองแล้วส่งเสียงจึกจึก สุดท้ายเขาก็ไม่สามารถปิดบังอะไรได้เลย ทั้งที่คิดว่าเช็กความเรียบร้อยบนหน้าดีแล้วแท้ๆ “มันยังงี้ดีละ กูแค่เซ็ง มึงเข้าใจไหมว่ากูทำงานแล้วเลยหาเวลาว่างไม่ค่อยได้ แต่นี่มันเสือกเทนัด กูเคลียร์ทุกอย่างไว้หมดแล้วไง”

“อือฮิ แล้วไงต่อ”

“มันก็น้อยใจทั้งสองอย่าง ทั้งที่มันนัดกูแล้วเท แต่อีกใจมันเพราะเรื่องนี้กูอยากดู” ซอสฟิงสะโพกกับโต๊ะทำงาน ขบริมฝีปากแน่นเหมือนกับว่าจะให้มันช่วยดับอารมณ์หงุดหงิดงุ่นง่านในใจ “พอโมโหเม่งก็เลยร้องให้ เขี่ยปะล่ะ”

“อยากดูก็ไปดิ” ไม้เสนอทางออกง่ายๆ เมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อนก็ถามมาแล้วว่าอีกฝ่ายอยากดูเรื่องอะไร แนนอนว่าไอ้ความเรียบง่ายทำให้พี่ซอสหันกลับมาจ้องหน้าเขม็ง “มีอีกรอบตอนสามทุ่ม ถ้าพี่กินข้าวตอนนี้อย่าขับรถออกไปก็ทัน”

“...”

“แต่งตัวแล้วด้วย เนีย จะได้ไม่เสียตายชุดใจ” นัยน์ตาคมเข้มจดมองโดยไม่หลิกหนีไปไหน ไม้กะพริบตาปริบราวกับจะอ้อนวอนให้อีกฝ่ายทำตามสิ่งที่เขาบอก “ดูหนังเสร็จน่าจะห้าทุ่มนิดๆ ถ้าพี่

อยากดื่มเหล้าต่อกัน เห็นใหม่ ทำได้สองอย่างเลย”

“เออ งั้นเดียวกูจองใหม่” เจ้าของเรือนผมสีน้ำตาลบลอนด์ กลอกตาหน่าย คั่วแท็บเล็ตบนโต๊ะขึ้นมาแล้วกดเข้าเว็บไซต์ของ โรงภาพยนตร์ ล็อกอินไอดีก่อนจัดการเลือกทุกอย่างด้วยปลายนิ้ว และขณะกดเลือกตำแหน่งเก้าอี้หนึ่งตัว เด็กหนุ่มที่ยืนมองอยู่ก็เอ่ย ขึ้นมา

“กดสองดิ ไปด้วย”

“ถามจริง” เรียวคิ้วเล็กขึ้นเล็กน้อย ชายหนุ่มเงยหน้าขึ้นมอง อย่างไม่เชื่อหู ใครจะคิดเล่าว่ามันจะร้องตามไปถึงโรงภาพยนตร์ คิด ว่าอีกฝ่ายแค่อยากเสนอทางเลือกให้เฉยๆ อีกอย่าง...หนังที่เขา อยากดูไม่ใช่แนวของไม้เลยสักชนิด “ไม่ใช่แนวมังงะนะ”

“เราก็คงเปิดใจดูอะไรใหม่ๆ บ้างดิ พี่จะให้ผมดูแต่แนวเดิม เหวอ”

“กูขอความจริง” ซอสแค้นหัวเราะในลำคอ สีหน้าและท่าทาง ของน้องตอนนั้นเหมือนมีหูตึงหางกระดิกอย่างอธิบายไม่ถูก “เร็วๆ ไม่บอก กูไม่พาไป”

“จะไปมีอะไรอะ อยากไปด้วยเฉยๆ กลัวพี่เหงา”

“ตามกูแจ” ส่ายหน้าระอาแล้วเปลี่ยนจากเก้าอี้แบบเดี่ยวไป จองแบบคู่โดยไม่อ้าปากถามสักคำว่าไม้อเคหรือเปล่า ก็มันบอก อยากไปด้วย ซอสเลยเลือกแบบสบายที่สุดให้ตัวเอง หลังจองเสร็จ สิ้นจิ้งห้นกลับไปมองหน้า รูน้องเผยรอยยิ้มกว้างเหมือนลูกหมา เวลารู้ว่าเจ้าของจะพาไปเดินเล่น “พอใจแล้วนะอะ”

“มากครับ” ไม้ฉีกยิ้มจนตาปิด เอื้อมมือคว้าถุงทอดเพื่อจะ เอาไปจัดใส่จาน รวมถึงเอาไปวางในห้องประชุมด้วย ทว่าคนที่เพิ่ง ทิ้งตัวลงนั่งบนโซฟา กลับท้วงไว้

“กินตรงนี้แหละไม้ ภูเขาเกียจเดิน” อารมณ์ขุนม้าเหมือนจะจางหายไป ในอากาศเสียอย่างนั้น พอไม้วางลงลงที่เดิมเขาจึงตบพื้นทีว่างข้างกายเป็นเชิงบอกให้มันหย่อนตัวลงมานั่งด้วยกัน “ถ้าพรุ่งนี้มึงไม่ไปไหน ก็ทิ้งรถมึงไว้เนี่ย ดูหนังเสร็จ ภูเขาเต็มเหล้าต่อ”

“ดื่มที่ไหน ร้านพี่ควหรือ ไทร. นัดยัง”

“ดื่มคอนโดกุสิ ร้านคิวมันโกส” นัยน์ตาเรียวรีดวัดมองหลังพูดจบเพราะไม่เรียบไปทันใด ซอสเลยต้องถามอีกครั้ง “หรือยังไง ถ้ามึงไม่อยากดื่มกับอก ภูเขาไม่ได้จะบังคับ แต่ไม่อยากจะให้มึงขับรถกลับคอนโดตัวเองตอนดึกเลยจะให้มึงค้างห้องภูเขา”

“ผมได้หมดครับ” ไม้ยกไหล่แล้วลุกขึ้นยืนอีกครั้ง เจ้าของสตูดิโอเงยหน้ามองอย่างสงสัย เขาจึงต้องรีบอธิบาย “ไปล้างมือแป๊บ”

สองเท้าก้าวเดินมาทางด้านหลังสตูดิโอทันที ผ่านลมหายใจอุ่นออกมาผ่านริมฝีปากเมื่อหยุดอยู่ตรงอ่างล้างหน้า เขาเปิดก๊อกน้ำแล้วยื่นมือไปรองจนสายน้ำเย็นฉ่ำไหลผ่านผิวเป็นระยะ

อ่า...ไม่แค่ต้องการหลบมาปรับอัตราการเต้นของหัวใจ สรรภาพหน้าใจเลยว้าวใจสัน ไซว่าเขาไม่เคยไปคอนโดพี่ซอส แต่จะว่าอย่างไรดี ไม่ไม่ได้ไปบ่อยนัก และพอคิดว่าตอนนี้เข้าใกล้อีกฝ่ายได้จนถึงขนาดเข้าออกพื้นที่ส่วนตัว มันเลยรู้สึกของตัวเองพิเศษขึ้นมา

กระนั้นไอ้ความพิเศษมันก็ได้มีเขาคนเดียวที่ได้รับ

“สรุปยังงั้นนะ นอนห้องภูเขาใหม่” ซอสถามอีกครั้งเมื่อเห็นไม่เดินออกมา เขายื่นกระดาษให้อีกฝ่ายใช้ซับความเปียกชื้นบนฝ่ามือ

“นอนครับ เดี่ยวพรุ่งนี้ค่อยมาเอารถ เพราะยังไปพีกี่ต้องมาทำงาน” ไม้หย่อนตัวลงนั่งข้างกันพาลงมองจานกระดาษ มันมีเนื้อไก่ที่เลาะกระดูกแล้ววางอยู่อย่างเป็นระเบียบ “พี่เลาะให้หรือ”

“ใช่ ก็มึงล้างมือแล้ว” ชายหนุ่มตอบคำถามพลางขมวดคิ้ว เขาเลาะเนื้อไก่ออกจากกระดูกน่องให้เพราะรู้ว่าน้องไม่ชอบทะ “ทำไมอะ หรือเดี๋ยวนี้ชอบทะเหรอ”

“เปล่า แค่อะสงสัย...ขอบคุณครับ”

ซอสพยักหน้าก่อนคิดว่าซอสซอสพริกกับซอสมะเขือเทศออกมาจากถุง เขากำลังจะใช้ปากจับเพื่อจิก ทว่าไม้เอี่ยมมือมาตีแล้วตึงถุงซอสไป เจ้าของร่างเล็กแยกเขี้ยวใส่ นิ่งเฉย ๆ รอไม้ลูกไปเอากรรไกรตัดแล้วเทซอสลงจานกระดาศให้ หลังจากนั้นเลยต้องนั่งฟังมันบ่นอุบอุบว่าเขาไม่เรียบร้อย ช่วยไม่ได้นี่...เอาปากจิกของมันง่ายกว่าเยอะเลย

เมื่อกินข้าวเสร็จพวกเขาตรวจความเรียบร้อยภายในสตูดิโออีกครั้งก่อนเดินออกมาพร้อมกัน ซอสกำลังจะเดินไปประจำตำแหน่งคนขับ แต่เป็นอีกครั้งที่น้องท้วงเอาไว้และไล่เขาไปนั่งแทน เพราะมันอาสาขับให้โดยบอกว่าเขาทำงานเหนื่อยทั้งวันสมควรพักผ่อน

“เสือนี่เอาไปไหน” ซอสถามหลังขึ้นมานั่งอยู่บนรถเรียบร้อยแล้ว ซึ่งไม้เอาเสื้อคลุมของตัวเองมาวางบนตักเขา “ฝากหรือยังไง”

“เผื่อพี่หนาว” ไม้ตอบพลางหมุนพวงมาลัยเพื่อเคลียร์ตัวรถออกจากสตูดิโอ “แล้วห้องพี่มีเหล้าเหรอ”

“ไม่มี วันนั้นไอ้คิวเอาของกูไปดื่มหมดแล้ว ขากลับค่อยแวะซื้อเข้าไป”

“ได้ครับ”

บทสนทนาบนรถเงียบลง มีเพียงเสียงเพลงในเพลย์ลิสต์ประจำของซอสเข้ายึดพื้นที่ ฟ่อนลมหายใจออกมาเล็กน้อยเมื่อบนหน้าจอยังคงค้างแจ้งแซตของอชิเอาไว้ เขาไม่แม้แต่จะพิมพ์บอกว่าตนเองมาดูหนังกับน้องแล้วด้วยซ้ำ และข้อความสุดท้ายของอชิมันทิ้งไว้

ด้วยคำว่าขอโทษเหมือนทุกที

แน่นอน อชิคุนชินกับการที่ซอสไม่อ่าน ไม่ตอบข้อความแล้ว
ปกติซอสมีเหตุผล หากเป็นเรื่องครอบครัวมีหรือจะไม่เข้าใจ
ทว่าส่วนลึกบอกว่าอชิโกหกนะสิ เพราะไม่มีอะไรมายืนยันสักอย่าง
ว่ามันอยู่กับแม่ รวมถึงด้วยลักษณะนิสัยแล้ว...อ่า ก็คงไปไหนกับ
คนอื่นนั่นแหละ

“มึงจะหลับในโรงหนังหรือเปล่า” ซอสถามติดตลกเมื่อนึกขึ้น
ได้ หนังสือเลือกเป็นแนวสงคราม ความจริงเขาดูเพราะว่ามีนักแสดง
ที่ชอบ ส่วนเนื้อหาก็อ่านมาเพียงคร่าว ๆ แต่โดยรวมก็น่าสนใจอยู่

“หนังสือสงครามนะพี่ซอส ใครจะหลับ”

“ถูกแล้วมึงเปื้อ”

“ไม่เปื้อ”

“ถ้ามึงเปื้อแล้วจะหลับ กูก็ไม่ว่านะ” ซอสพูดซ้ำอีกครั้งเพื่อ
บอกให้อีกฝ่ายมั่นใจ เผื่อว่าน้องเปื้อหน้ายจนอยากหลับจะได้รู้ว่า
เขาไม่ว่าอะไร กระนั้นคำพูดของเขากลับทำให้คนที่ขี้นรถอยู่ระเบิด
หัวเราะ “หัวเราะอะไรขนาดนั้นละ กูจริงจังนะ กลัวมึงเปื้อจริง ๆ
เพราะมันไม่ใช่แนวมึงไง”

“มันไม่ใช่แนวผมก็จริง แต่ผมก็อยากรู้นะว่าพี่ซอสอะไรบ้าง”

“...”

“ถ้าเปื้อก็ไม่ร้องมาด้วยหรอ”

“...”

“เลิกคิดเยอะสักทีพี่ซอส”

หนังแนวสงครามจบลงตอนห้าทุ่มยี่สิบสองนาทิจึงเดิน
ออกมาพร้อมกับพี่ซอสด้วยใบหน้าที่เต็มไปด้วยคำถาม เขาไม่ได้

ผลอลับเลยสักวินาที ทว่ามีบางจุดไม่เข้าใจ ขณะก้าวเท้าเคียงคนข้างกายมาเรื่อย ๆ เพียงแค่อัปากเรียกชื่อรุ่นพี่ที่ติดทางได้เสียก่อน

“มึงไม่เข้าใจใช่ไหม...ใช่ ถูกก็ไม่เข้าใจเหมือนกัน” ซอสเอ่ยติดหัวเราะ มองหน้าก็รู้แล้วว่าอีกฝ่ายต้องการถามอะไร “เอาจริง ๆ แนวนี้ถูกชอบนะ แต่เรื่องนี้ถูกมาดูเพราะตัวเอก แค่นั้นเลย”

“ผมก็คิดว่าตัวเองไม่เข้าใจคนเดียว ถ้าฟังด้วยก็โอเค ใจชื้นอย่างน้อยผมก็ไม่ได้โง่แต่หนึ่งซับซ้อนเอง” ไม่ฉีกยิ้มกว้างพลางมองเจ้าของเรือนผมสีน้ำตาลลอนดัดล่อล่อดลุ่มคลุ่มคิน

“จะดูรู้เรื่องหรือไม่รู้เรื่องมึงก็ไม่โง่หรอกน่า ดูคล้ายเครียด แต่เรื่องนี้ถูกดูแล้วเครียดกว่าเดิมหน่อย” ร่างเล็กไหวไหล่แล้วหลุดคำเมื่อรุ่นน้องผงกศีรษะระรัวเป็นเชิงเห็นด้วย “ไม่รู้ว่ามันเซ็ดหรือเปล่ารอบหน้าคงไม่ร้องมาด้วยแล้วมั้ง”

“แต่สนุกดีอะ สนุกแบบงง ๆ” “ไม่ได้โกหกแต่อย่างใด แม้จะยกขึ้นมาเป็นหนึ่งแนวที่เขาชอบไม่ได้ กระนั้นมันก็ได้แก่นักหรอก” “นี่ เราจะแวะซื้อเหล้าปะ”

“ซื้อ...ต้องซื้อพวกแปรงสีฟันของมึงอีก เออ ละชั้นใน มึงยังมีติดรอกอยู่ไหม” เสียงนุ่มหวานถามขณะนึกขึ้นได้ว่าผลอชวนน้องมากะทันหัน บนห้องของซอสพอมีเสื้อผ้าให้ยืม ทว่าพวกของใช้ส่วนตัวต้องซื้อใหม่นะสิ

“ชั้นในอะมี แต่เสื้อไม่มี แล้วก็ต้องซื้อแปรง” ก่อนเดียรมีฟีเพยเขาแวะค้างคอนโดของมันบอยจนต้องเตรียมกางเกงชั้นในใส่กระเป๋าดิตรถเอาไว้ ถึงเวลาก็กมมาทั้งอัน ไม่ต้องไปเร่ร่อนหาซื้อใหม่ “ยืมเสื้อฟีได้ไหม”

“ได้ คราวหลังมึงต้องฝากไว้ห้องกุ๊บังแล้วมั้ง” ซอสกล่าวเบา ๆ พลางเปิดประตูรถยนต์เตรียมเข้าไปนั่ง แต่กลับชะงักเพราะน้องยืน

มองหน้าเขาหนึ่ง “เป็นไรอีก”

“พูดเหมือนพี่จะให้ผมไปบ่อยนั่นแหละ”

“เฮ้อ เพื่อฉุกเฉินไง” ไครงคิวย่นเข้าหากันเล็กน้อยแล้วสอดตัวเข้ามาภายในรถ ครูเดี๋ยวน้องก็ตามขึ้นมา เขาจึงอธิบายต่อ “เหมือนไอ้คิวอะ มันก็ทิ้งเสื้อผ้าไว้ห้องกุ เพื่อบางทีถูกขวนปูปับ”

“ถ้าพี่จะให้ผมนอนด้วย ทีหลังก็นัดล่วงหน้าดิ” ไม่แกล้งทำเสียงล้อเลียนเหมือนตอนที่พี่ซอสทำ แน่นอนว่ามันเรียกเสียงหัวเราะจากคนข้างกายได้เป็นอย่างดี รวมถึงเรียกกำปั้นพร้อมคำสบถด่าว่า เขากวนตีนได้ด้วย

ระหว่างทางกลับคอนโดของพี่ซอส พวกเขาแวะร้านสะดวกซื้อเพื่อหอบแอลกอฮอล์กลับห้อง ไม่ซื้อแปรงสีฟัน ยาสีฟัน สบู่ ยาสระผม มีดโกนหนวด จนพี่ซอสแซวว่าทำเหมือนจะไปลงหลักปักฐานที่คอนโดเป็นสัปดาห์ ช่วยไม่ได้ก็เจ้าของห้องบอกว่าฝากของได้ เขาเลยฝากทุกอย่าง

เมื่อมาถึงจุดหมาย ไม่ก้าวลงจากรถด้วยท่าที่สบาย เจ้าของคอนโดอาสาถือสัมภาระให้แล้วเดินนำไปกดลิฟต์ แม้ว่าจะมาไม่กี่ครั้งแต่จำได้ชัดเจนตั้งแต่ครั้งแรกแล้วว่าพี่ซอสอยู่ชั้นสิบ

“มึงอาบน้ำก่อนเลยนะ กูต้องเช็กตารางงานพรุ่งนี้ก่อน” ซอสเอ่ยสั่งแล้วก้าวเท้าออกมาเมื่อประตูลิฟต์เปิดออก ปกติเขาทำงานเป็นเวลา ทว่าสองสามวันนี้มีงานแทรกซ้อนจึงต้องเร่งแก้ไข เจ้าของห้องล้วงคีย์การ์ดขึ้นมา ก่อนยกตะแคงประตูให้ระบบทำงาน

ไม่เดินตามเข้ามาก่อนถอดรองเท้าไว้บนชั้นวางขนาดย่อม คอนโดของพี่ซอสเป็นแบบแยกส่วนระหว่างพื้นที่ใช้สอยกับห้องนอน ตกแต่งด้วยเฟอร์นิเจอร์สีน้ำตาลอ่อน ครีมน และสีเบจเป็นส่วนใหญ่

“ให้ผมอาบเลยใช่ไหม” ไม่ถามย้ำอีกครั้งเพื่อความแน่ใจ เมื่อ
รุ่นพี่พยักหน้าจึงรู้สึกสภาวะของตนเองออกมาโดยไร้ซึ่งความขลาด
อาย

“เดี๋ยวกูเอาเสื้อผ้าให้” ซอสเดินไปเปิดตู้เสื้อผ้า เลือกชุดนอน
สีพื้น ปลดจากไม้แขวนแล้วเดินมายื่นให้แขกผู้มาเยือน “มึงจะได้ใส่ได้
ไหมเนี่ย”

“ของพี่หรอ”

“ใช่” พิจารณาเสื้อผ้าของตนอย่างเครียด ๆ จดสายตามองไม้
ที่คลี่ชุดนอนของเขาทาบกับลำตัว “เอางี้ ถ้ามึงใส่แล้วอึดอัดก็บอก
เดี๋ยวกูหาตัวอื่นให้”

“โอเคครับ” ไม่พยักหน้ารับฟังก่อนเดินดุ่ม ๆ เข้าห้องน้ำ เขา
ใช้เวลาจัดการธุระส่วนตัวนานพอสมควร โชคดีนักที่สวมเสื้อผ้าของ
พี่ซอสแล้วไม่ได้อึดอัดอะไร เมื่อแต่งกายเสร็จเรียบร้อยจึงเดินออก
มาข้างนอก พบว่ารุ่นพี่จัดพื้นที่และเตรียมแก้วสำหรับดื่มแอลกอฮอล์
เรียบร้อยแล้ว ทว่าสีหน้าของคนที่นั่งอยู่บนโซฟาข้างตู้เครื่องเครียด
“ไม่”

“เป็นไรเปล่า”

“เป็น”

“เป็นอะไร” เรียวคิ้วเรียงตัวสวยเปลอชมวดเข้าหากัน ไม่รู้ว่า
ระหว่างที่อาบน้ำ อชิโทร. มาก่อกวนไหม พี่ซอสถึงได้ทำหน้าอย่าง
นั้น ทว่าคำตอบถัดมาทำให้ไม่รู้ตัวว่ากังวลมากเกินไป

“กูเลือกหนังไม่ได้” ซอสเบะปากแล้วถอนหายใจ เจ้าของร่าง
เล็กยัดกายขึ้นเต็มความสูงก่อนดิ่งไม้มาใกล้แล้วออกแรงกดไหล่เชิง
บังคับให้นั่งลง จากนั้นจึงยัตรีโมตโทรทัศน์ใส่มือ “มึงอยากดูอะไร
เลือกเลย กูอาบน้ำก่อน”

“เฮ้ย บ๊วยกันซะงั้น” ขยับยิ้มแล้วส่ายหน้าระอา ยกมือโบกไล่ให้เจ้าของห้องเดินเข้าห้องน้ำไป ไม้ลูกชิ้นขณะพับเสื้อผ้าที่สวมแล้ว กองไว้ข้างตะกร้าผ้า หมุนตัวคิดว่าโทรศัพท์มากดหาข้อมูลบนโลกออนไลน์

จำต้องเชิร์ชหาบทความแนะนำหนังน่าดู เล็งอยู่สามสี่เรื่อง และสุดท้ายตัดสินใจเลือกหนังแนวระทึกขวัญ พี่ซอสดูหนังได้ทุกแนว ต่อให้เป็นสยองขวัญลุ้นระทึก หรือตามริวิวบอกว่ามีฟีลแบบ จัมพ์สแกร์ก็ไม่ใช่ขง ขอแค่เนื้อเรื่องสนุกก็เพียงพอ

เขารอเจ้าของห้องอาบน้ำอยู่สักพักใหญ่ ระหว่างนั้นจึงเล่นโทรศัพท์ไปพลางๆ พอได้ยินเสียงเปิดประตูห้องน้ำเลยเหลือบมองบนเรือนผมสีน้ำตาลบลอนด์นั้นมีผ้าขนหนูผืนเล็กโปะอยู่

“สรุปดูอะไร...หนังผีเหรอ” ซอสถามเมื่อเห็นชื่อนึงบนจอโทรทัศน์ สองเท้าเปลือยเปล่าเดินตรงไปหยิบโทรศัพท์ของตนเองขึ้นมาเช็ก เมื่อไม่มีความเคลื่อนไหวใดๆ จึงลืกลหน้าจอแล้ววางลงบนโต๊ะ “ปิดไฟนะ”

“พี่ดูได้ใช้ปะ”

“ได้” ภายในห้องเหลือเพียงแสงสว่างจากจอโทรทัศน์ ซอสทั้งตัวลงนั่งบนโซฟาพลาซิดผมตนเองไปด้วย ขณะนั้นเหลือบมองคนข้างกายที่กำลังคืบหน้าแข้งใส่แก้ว และดูเหมือนว่าไม่จจะรู้ตัวถึงหันกลับมามองเชิงอยากรถามว่าเขาจ้องทำไม “มองเฉยๆ”

“หล่ออะดิ” ไม่ย่ำติดตลกจนรุ่นพี่เบะปาก แต่ไม่เอ่ยแก้คำพูด มั่นหน้าของเขา งั้นก็คิดเองแล้วกันว่าจริง ตามคมจคมองอีกฝ่าย ตั้งแต่ศีรษะถึงช่วงแขนและหยุดลงบนรอยสักตัวอักษร ;HAPPIER หลังมือข้างซ้าย เขารู้ดีว่าพี่ซอสสักเพราะอะไร “พี่มีแพลนจะสักอีกปะ”

“ตอนนี้ยัง” ชายหนุ่มตอบคำถามโดยไม่ปิดบัง เขาเลิกคิ้วแล้วคว้าแก้วเหล้าขึ้นมากดขมิ้นรสขมปราเสณคั่นเคี้ยว “คิดไม่ออกเลยว่าจะสักอะไรดี...แล้วมึงอะ มีความคิดอยากสักยัง”

“เฮอะ ไม่ไหว ถ้าสักคงสลับคาเข็ม” ไม่ไม่ชอบความเจ็บปวดทุกชนิดที่เกิดขึ้นกับร่างกาย ทั้งตั้งใจและไม่ตั้งใจ เพราะอย่างนั้นไอ้เรื่องสักหรือเจาะนั่นพับโครงการเก็บไปได้เลย

“กูก็เคยคิดแบบนั้น แต่ถ้ามึงสักคงเหมือนคิว เพียบอวอยวาย” ยิ้มมุมปากขณะนึกถึงเพื่อนของตนเอง คิวขึ้นชอบรอยสักแต่กลัวเจ็บ กระนั้นเมื่อไม่กี่เดือนก่อนมันเพิ่งทำลายกำแพงความกลัวไปสักก้านิ้วกับเพย หากจำไม่ผิดน่าจะสักชื่อตัวเองมั้ง นัยน์ตาสีอ่อนตวัดมองคนข้างกายซึ่งไม่ทำหน้าเหมือนอยากรู้อะไรบางอย่าง “อยากรู้อะไรก็ตาม จะได้ดูหนึ่ง”

“พี่ว่าผมดูปอดแหกปะ”

“เรื่อง”

“กลัวเจ็บ”

“ทำไมคิดงั้น” ขอสว่างแก้วเหล้าลง จดมองด้วยสีหน้าเคร่งเครียด พลังย้อนทบทวนคำพูดของตัวเองว่าเผลอไปพูดอะไรให้น้องรู้สึกไม่ดีหรือเปล่า “คิดมากเพราะคำพูดกูเหรือ”

“ไม่ใช่ ไม่ได้คิดมากเพราะพี่ แต่เห็นพี่บอกว่าเมื่อก่อนก็เคยคิดแบบผม แต่ผมทำแบบพี่ไม่ได้ เลยสงสัยว่าตัวเองดูปอดแหกหรือเปล่า เหมือนเบบี๋ไร้”

“ไม่เห็นเกี่ยว ถ้าใครบอกมึงไม่เก่งเพราะกลัวเจ็บก็ตบปากมันไปสิ” เสียงหนุ่มหวานกล่าว “จริงๆ กูว่ามึงมีคำตอบอยู่แล้วนะว่าตัวเองเก่งหรือเปล่า แต่มึงแค่อยากรู่ว่ากูคิดยังไง ถูกปะ”

“เออ ที่เรื่องแบบนี้ละฉลาดจัง”

“หลอกด่ากูใหม่เนี่ย แต่กูก็ตอบมึงจริง ๆ ไม่ได้โกหก จะกลัว เข็ม กลัวเจ็บก็ไม่เห็นเป็นไร” ซอสยกมือจับผ้าขนหนูแล้วขยี้เส้นผมแรงขึ้นเพื่อขับให้แห้ง ต่อให้เคยอ่านเจอมาว่าการเช็ดผมแรงมันเป็นการทำร้ายเส้นผมทางอ้อมก็ไม่ได้สนใจ “ไม่ต้องไปแคร์ใครนักรรอก เป็นตัวมึง ทำอะไรอย่างที่มีมึงโอเคนั่นแหละ มั่นหน้าชมตัวเองไว้ว่ามึงเก่ง ทำอะไรก็เก่ง แค่นั้น จบ”

“แล้วพี่รู้สึกตัวเองเก่งบ้างหรือเปล่า” เสียงทุ้มถามราวกับกระซิบ แนนอนว่าเป็นคำถามที่ทำให้อีกฝ่ายชะงักงัน “ตอบหน่อย ยากรู้”

“เมื่อก่อนกูคิดว่าตัวเองไม่เก่งเลย อะไรที่อยากทำ พอได้เริ่มทำแม่งก็ลืมหืม จนคิดว่าแบบ ชีวิตกูนี่มันอะไร เรื่องเหี้ย ๆ นี่รักกูมากใช่ไหม” เจ้าของเรือนผมสีน้ำตาลบลอนด์เอ่ย ขณะย้อนคิดถึงเรื่องราวเมื่อหลายปีก่อน “ตอนนั้นกูได้คุณนงค์ เพื่อน แล้วก็...เออนั่นแหละ มันก็อยู่กับกูมา จนถึงตอนนี้เลยรู้สึกว่าการได้ขึ้นละ เก่งขึ้นด้วย”

“ผ่านมาได้เพราะกำลังใจดี”

“ว่านั่นก็ได้มั้ง สำหรับกูกำลังใจมันสำคัญนะ...” ฝ่อนลมหายใจร้อนออกมาแผ่วเบา ยามพลอนึกถึงคนที่ไม่ควรนึกถึง เรื่องราวของอชิแลนด์เข้ามาภายในหัว “จะว่าไงอะ เพราะมันเป็นอะไรที่สำคัญกับบางคนกูเลยยังปล่อยวางไม่ได้”

“...”

“กูยังไม่กล้าพอ”

“อือฮิ ก็ได้เข้าใจทั้งหมด แต่ผมรู้ว่าพี่หมายถึงใคร”

“กูทำเวรทำกรรมกับมันไว้เยอะมั้ง” ซอสไม่ได้อยากเป็นคนโลเลเลยด้วยซ้ำ ปากบอกติบติบว่าจะตัดใจ แต่เขาพูดแล้วทำไม่ได้อยู่

บ่อย ๆ จึงไม่อยากปรึกษาใครแล้วเพราะเกรงใจ ตอนหลังจึงเลือกเก็บไว้กับตัวเอง

“คำพูดของคนปลอบใจตัวเองมันก็แบบนี้ละ” ไม่ยิ้ม ไม่ได้คิด ประชดประชันแต่อย่างใด ถึงแม้ไม่รู้ว่าก่อนหน้านี้พี่ซอสเจออะไรมา กระนั้นเขาคิดว่าหลังจากนี้จะไม่ให้อีกฝ่ายต้องคิดอะไรคนเดียว “แต่เอาเป็นว่า พี่มีผมละกัน มีอะไรก็เล่านะ อย่าเก็บไว้คนเดียว”

“บางทีกูเกรงใจมึงไป เรื่องท่าเหวก็อย่ารบกวนนักเลย ปวดสมองเปล่า ๆ”

“เออน่า ถ้าไม่ไหวเดี๋ยวบอกเองแหละ ตกลงปะ”

“...”

“ว่าไง” ไม่ย้าอีกครั้งก่อนอีกฝ่ายจะยอมพยักหน้า ท่าทางเหมือนคนตอบตกลงเพราะตัดรำคาญ แต่ก็ดีกว่าพี่ซอสปฏิเสธ “โอเค ดูหนังกัน”

ซอสไม่ได้ขานตอบอะไร หันหน้ากลับมามองโทรทัศน์จอใหญ่ ความรู้สึกหลายอย่างก่อขึ้นภายในใจ ยอมรับว่าหลายครั้งสงสัยว่าไม่คิดกับเขาเกินกว่าพี่น้องหรือไม่ แต่สุดท้ายก็ปิดตกไปเพราะรู้ว่ามันใจดี อีกทั้งคำพูดของเพียยังคงวนเวียนอยู่ในหัว ใจคำว่า ‘ถ้ายังให้ความสำคัญกับซีในสถานะนั้น ก็คงไม่มีใครอยากเอาตัวเองเข้ามาเสี่ยงกับซอสเหมือนกัน’

เพราะอย่างนั้นจึงคิดว่าคงไม่มีใครกล้าก้าวเข้ามา เขาไม่ควรเปิดใจรับคนใหม่หากยังรู้สึกกับบอชอยู่ ซอสถามตัวเองอยู่เสมอว่าจะทำอย่างไรกับความสัมพันธ์ที่ไม่มีชื่อเรียก หรือเมื่อไรตัวเองจะกล้าเดินออกจากการไร้ตัวตนสักที กระนั้นเขายังไม่รู้เลยว่าควรทำยังไง

แค่คิดว่าต้องปล่อยมือ ภาพที่อชิกดเขาไว้แน่น ภาพที่มันจับมือเขาแล้วบอกว่า ‘ซียู่ตรงนี้’ ภาพในช่วงเวลาเหล่านั้นมันก็

หวนกลับมา

ซอสยังจำความรู้สึกได้ และเหมือนกับว่ามันคงค้างอยู่ในใจ ความรู้สึกที่โดนโอบกอดจนทำให้เขาหลุดพ้นจากฝันร้าย นอกจากคุณนงค์กับเพื่อนแล้ว...ก็มีอชิที่ทำได้ สุดท้ายพอเรื่องราวเมื่อหลายปีก่อนผุดแทรกขึ้นมา เขาเลยทำใจไม่ได้สักทีหากว่าจะปล่อยมือ

ชายหนุ่มถอนหายใจพลางสะบัดเรื่องราวทิ้ง ดวงตามจ้องมองหน้าจอย่างตั้งใจ เดี่ยวสว่างวาบ เดี่ยวมืดลง พร้อมกับเสียงลึนระทึกเร้าอารมณ์ตื่นเต้นดังเป็นจังหวะ ซอสไม่ได้มีท่าทีหวาดเกรง เขาดูหนังผีด้วยใบหน้าเรียบเฉย ทว่าขมวดคิ้วบ้างตอนตัวละครเอกเฟล่อทำอะไรแปลก ๆ แตกต่างจากรุ่นน้องข้างกายที่สะดุ้งเป็นระยะ จนครั้งล่าสุดเขาเฟล่อหลุดซ้ำ

“อย่าขำดิ ก็ผมตกใจอะ”

“แล้วมึงเลือกมาทำไม” ซอสถามขณะรินแอลกอฮอล์ลงแก้ว แทบไม่รู้แล้วด้วยซ้ำว่าดื่มหมดเป็นขวดที่เท่าไรแล้ว ความรู้สึกมันมาถึงเริ่มก่อตัวขึ้น “คราวหลังกฎการดูแบบที่มึงชอบก็ได้”

“ไม่เอา”

“ทำไม”

“อารมณ์มันต่างกัน การดูคนเดียวสนุกกว่า ถ้าดูกับคนอื่นมันก็ต้องดูหนังแหละ” ไม่ตอบด้วยใบหน้านิ่งเฉย ก่อนเหลือบมองขวดแอลกอฮอล์ที่ตั้งอยู่บนโต๊ะ เฟล่อแปบเดียวที่ซอสดื่มไปสามขวดแล้วเหวอวะ “หมดขวดนี้แล้วพอ”

“พอเพราะหมดอะดิ”

“ไม่หมด แต่พี่จะหิวทึม” ไม่ลอบสังเกตท่าทางของอีกฝ่าย ประเมินด้วยสายตาและด้วยความคุ้นเคยประมาณหนึ่ง ทำให้พอมองออกว่าพี่ซอสเริ่มกรึมแล้ว “ตามนี้”

“เออ” ซอสไม่ได้ปฏิเสธเพราะรู้ลิมิต สมอยังพอทำงานได้อยู่ กระนั้นรู้สึกง่วงหัวและไหล่เริ่มหนักอึ้ง เขาเหยียดเท้าไปข้างหน้า เอนศีรษะฟังโซฟาในท่าทางที่สบายที่สุด และวินาทีหลังจากนั้นไม่กี่จิบหัวเขาไปพึ่งไหล่

“จะหลับไหมเนี่ย”

“เฮอะ ไม่” แม้จะตอบรับอย่างนั้น แต่เปลือกตากลับปิดลง เพราะรู้สึกอยากพักผ่อน เขายังได้ยินเสียงหนึ่งดังกระทบโสตประสาทอยู่ และเหมือนจะเข้าสู่วังคันนิทราไปครู่หนึ่ง ก่อนจะได้ยินเสียงทุ้มกระซิบ

“พอๆ ไปนอนกัน” ไม่ส่ายหน้าพลันหลุดยิ้มเมื่อหันมองแล้วเห็นพี่ซอสหลับ พอเขาสะกิดอีกฝ่ายก็ลืมตา แต่พอเจอเจ้าของร่างเล็กก็หลับตาอีกแล้ว “พี่ซอส ไปล้างหน้า”

“อือ” ซอสสะดุ้งกระแจะเรียกสติ สองขาแกร่งหยุดขยับขึ้นยืน ไม่เลยเข้ามาช่วยประคอง ท่าทางชวนเซเล็กน้อยแต่ยังพอควบคุมได้ เขาเดินเข้าห้องน้ำ จัดการล้างหน้าแปรงฟันก่อนเดินออกมาด้วยสภาพงัวเงีย เด็กลูกหมาพาเขาเข้ามานอนในห้อง ก่อนอีกฝ่ายจะตั้งท่าเดินออกไป “จะไปไหน”

“นอนโซฟา”

“กูไม่ได้บอกหรอ” นัยน์ตากลมโตจดมองเด็กลูกหมาอย่างสับสน พยายามคิดทบทวนว่าเขาบอกไปหรือยัง แต่ก็คงยัง “ไปแปรงฟันแล้วมานอนกับกูนี่ จะไปนอนโซฟาให้ปวดหลังทำไม”

“...”

“เร็วไว้ กูง่วง” ซอสย้ำอีกครั้ง สติยังมีหลงเหลือจึงมั่นใจว่าพรุ่งนี้เช้าจะจำได้แน่นอนว่าสิ่งอะไรไป

“พีนอนก่อนเลย ผมไปล้างหน้าก่อน”

ไม่ออกมาจากห้องน้ำก็คิดว่าโทรศัพท์สองเครื่องที่วางอยู่ใกล้กันขึ้นมา รือหาสายชาร์จในกระเป๋าแล้วเดินตรงเข้าห้องนอน นัวเร็วและตะหนัาจอสองครั้งเมื่อมันสว่างวาบจึงดูว่าโทรศัพท์ของรุ่นพี่เหลือแบตฯ กี่เปอร์เซ็นต์ และพบว่ามันเหลือต่ำกว่าครึ่งเลยจัดแจงชาร์จอย่างรีบร้อน

ทว่ายังไม่ทันละลายตา บนหน้าจอก็ปรากฏสายเรียกเข้าซึ่งเป็นชื่อ ‘อชิ’ ไม่แม่ริมฝีปากพลางหันมองคนที่กำลังหลับตาพริ้มอยู่ ไม่แน่ใจนักว่าอีกฝ่ายเข้าสู่วงค์นิทราไปหรือยัง เขาไม่อยากวุ่นวายเลยตั้งใจว่าจะไม่รับ แต่เจ้าของโทรศัพท์คงได้ยินเสียงสั้นครี๊ด ๆ จึงเอ่ยถามขึ้นมา

“ของใคร”

“ของพี่ ชิโทร. มา” ไม่กำลังรอดูว่าอีกฝ่ายจะลืมตาขึ้นมาหรือไม่ แต่ก็ไม่ พี่ชอสยังปิดเปลือกตาเอาไว้และออกคำสั่งเบา ๆ ว่า ‘ไม่ต้องรับ’ แน่นอนว่าเขาเชื่อฟังคำสั่ง ปล่อยมันมันอยู่บนมือจนกระทั่งสายตัด ทว่าไม่ถึงนาทีที่ดับหน้าจอก็มีแชตแจ้งเตือนขึ้นมา เขาไม่ใช่เจ้าของจึงมองไม่เห็นว่าเป็นใครส่งอะไรมา “เขาส่งข้อความมา”

“ศูนย์เก้า สามตัว ใส่ไป” ชอสบอกรหัสหน้าจอโทรศัพท์ ความงัวเงียและความขุ่นมัวทำให้เขาไม่อยากตอบรับใด กระนั้นไม่อาจปล่อยทิ้งไปเสียทีเดียว ดิกดันปานนี้มันยังเสนอหน้าโทร. มาได้ แปลว่าอาจจะมียะไรสักอย่างแหละมั้ง “ดูที่ว่ามันส่งอะไรมา”

“เขาถามว่าพี่น้องคนใดใช่ไหม ตอนนี้กลับจากบ้านแม่แล้วจะแวะมานอนด้วย” ไม่อ่านข้อความบนหน้าจодด้วยสีหน้าเรียบนิ่ง ไม่รู้ว่าควรจะรู้สึกอะไรก่อน เธอจะเสร็จจากคนอื่นแล้วถึงกลับมามีเขา ยังไม่ทันพูดอะไรต่อ อชิก็โทร. กลับเข้ามาอีกครั้ง “รับไหม”

“มึงรับให้หน่อย บอกกูกลับ แล้วมันพูดอะไรก็ปล่อยมันไป”

ร่างเล็กถอนหายใจ ยกมือปิดหูแล้วพลิกตัวตะแคงไปอีกฝั่งราวกับว่าไม่อยากรับรู้เรื่องราว ถึงอย่างนั้นยังได้ยินเสียงโทรศัพท์สั่นจึงคิดได้ว่าเขารบกวนไม่มากเกินไป “ขอโทษนะ嘛 ถ้ามึงไม่อยากรับก็ปล่อยไว้แล้วนอนเถอะ มันไม่มาหรอก”

ไม้พุ่มลมหายใจกับถ้อยเสียงอ่อนล้า เขามองหน้าจอยู่ครู่หนึ่ง สุดท้ายก็ตัดสินใจกดรับแล้วเปิดสปีกเกอร์โฟนเพื่อให้เจ้าของห้องได้รับรู้ว่าอชิพูดอะไร

[เดี่ยวไปหานะซอส]

“พี่ซอสหลับ” เสียงทุ้มต่ำตอบปลายสายตามคำสั่ง “แน่นอนว่าอชิหลุดสบตเสียงดังจนเขาเผลอถอนหายใจ “โว้ยวายทำไมง”

[มึงอยู่กับซอสที่ไหน สตูฯ หรือคอนโด]

“คอนโด” ไม้เหลือบมองคนข้างกาย อีกฝ่ายยังไม่หันมามองเลยด้วยซ้ำ และน้ำเสียงของอชิหลุดหึงดจนรู้สึกได้ เขาไม่ได้อยากทำตัวเป็นพระเอก แต่ไม่อยากให้พี่ซอสปวดหัวจึงเอ่ยบอก “ถ้าพี่จะมาก็มา เดี่ยวผมกลับ”

[ไม่อยากเจอหน้ามึง]

“ไม่อยากเจอหน้าพี่เหมือนกันเหอะ” ไม้จี้ปากแล้วถามซ้ำ “ตกลงจะมาไหม”

[บอกรออยู่นี้ไงว่าไม่อยากเจอหน้ามึง กูไม่ไปละ]

“ข้ออ้าง” ไม้หัวเราะหึ น้ำเสียงฟังดูเย้ยหยัน เขารู้เต็มอกว่ามันเกิดอะไรขึ้นบ้าง และพอรู้ว่าเขาอยู่กับพี่ซอสถึงได้ยกมาเป็นข้ออ้างว่าไม่อยากเจอหน้า ดีไม่ดีอชิก็ไปเที่ยวต่อกับคนอื่นอีก เขาสบตดำในใจเพราะไม่อยากพูดอะไรมากมายนัก “ไม่มาก็แค่นี้ ผมจะนอน”

[แหม่ ໂອ້เห้—]

ไม่กตัตตสายก่อนปลายทางจะด่าจบ เขาลือกหน้าจอ วางโทรศัพท์โดยไม่สนใจว่าอชีจะโทร. หรือส่งข้อความอะไรมาอีกไหม เจ้าของร่างสูงใหญ่สอดกายเข้าได้ผ้าห่ม แผ่นหลังเอนพิงพนักเตียง ขณะหันมองรุ่นพี่ที่นอนตะแคงไปอีกฝั่ง รวากับว่าไม่เป็นอะไร ถึงอย่างนั้นไม่มองออกและรับรู้เต็มหัวใจ

“ปกติผมก็ไม่ว่าหรอกนะ ถ้าพี่อยากร้องไห้” เสียงทุ้มกระซิบบอกอย่างเป็นห่วง หน้าซ้ำเสียงสระอื่นเบา ๆ นั้นยังทำให้เขารู้สึกปวดหนีบที่หัวใจ “แต่วันนี้พอก่อนได้ไหม เดี่ยวปวดหัว”

“อ้อ ขอโทษ”

“พี่ไม่ได้ผิดอะไร ขอโทษทำไม”

“กูรำคาญตัวเอง”

“เพราะตอนนี้พี่เหนื่อยไง” ไม่ขยับเข้าใกล้ซิด เพ้าศอกบนหมอนเหนือศีรษะของพี่ซอสแล้วเอื้อมมืออีกข้างไปวางตรงหน้าอีกฝ่ายเข้าใจดีว่าต้องทำอะไร พี่ซอสดึงมือเขาไปหนุนจึงรับรู้ได้ว่าหยดน้ำตาของรุ่นพี่ร่วงหล่นสัมผัสผิว “ถ้าพี่ไม่หยุดคิด เดียวก็ได้นอนร้องไห้ทั้งคืน”

“กูหยุดคิดแล้ว” ซอสสบถตอบเสียงอู้ ทั้งฤทธิ์แอลกอฮอล์ทั้งหยาดน้ำตา ขวนให้เขาเริ่มปวดหัวตุบ ๆ แกมยังรำคาญกระบอกตาที่ร้อนผ่าวอีก “แต่มันไหลเองเนี่ย”

“หลับตา นับแกะ เดียวก็หลับ”

“แล้วมีง...”

“พี่หลับตาไปเถอะ เดี่ยวผมนอน” รู้ว่าพี่ซอสจะถามอะไร คงไม่พ้นคำถามว่าแล้วไม่จะนอนเมื่อไร ลอบเลียริมฝีปากเมื่อได้ยินเสียงบ่นจึงทำอะไรสักอย่าง แต่เขานั่งเงียบโดยไม่พูดอะไร ปล่อยให้รุ่นพี่นอนหนุนมือของตนเองอย่างนั้น พอแน่ใจว่าอีกฝ่ายดำดิ่งสู่

ภวังค์ความฝันจึงถือวิสาสะโน้มลงไปใกล้แล้วกระซิบเสียงเบา “ไม่ชอบตอนพี่ร้องไห้เลย”

ตั้งแต่รู้จักกันและเริ่มชอบ หนึ่งสิ่งที่ไม่คิดว่าตนเองไม่ชอบเลย นั่นคือเวลาพี่ขอสร้อยให้ ต่อให้บางครั้งสะอื้นเล็กๆ แต่เขารู้ว่าภายในใจของอีกฝ่ายเพราะบางจนแทบจะแตกสลายอยู่แล้ว ‘ไม่อยากให้พี่ขอสร้อยให้’ เขาเคยบอกแบบนี้แค่ครั้งเดียว หลังจากนั้นก็ไม่เคยเอ่ยออกไปให้ได้ยินอีก ถึงอย่างนั้นมันยังวนเวียนอยู่กับเขาเสมอ

และมีอีกถ้อยคำหนึ่งนั่นคือคำถามว่า ‘เมื่อไหร่พี่จะเลิกรักมันสักที’ แต่ไม่เคยถามต่อหน้าตรงๆ เขาเก็บมันเอาไว้ในส่วนลึกแล้วเฝ้าถามอยู่แค่ภายในใจ

ไม่ไม่เคยบอกว่าคิดอะไรกับพี่ซอส จะคาดหวังให้อีกฝ่ายเห็นใจ เขาบ้างคงไม่ถูกต้องนัก ไม่รู้เลยว่าควรอธิบายความรู้สึกตอนนี้ออกมาเป็นคำพูดอย่างไร

เขารู้สึกเจ็บกับการต้องอยู่ในสถานะนี้น้อย่างนั้นหรอก ก็ใช่

แต่ถามว่าเขามีความสุขไหม ก็มี

อ่า...บัดชบเจ็บหายเลย